

RATOLES
NEMŮŽE
NÉSTI
OVOCE
SAMÁ

JAN 15.4

5
1979

čína!
SLOVA

Třetí shromáždění Světové konference o náboženství a míru v Princetonu, New Jersey v USA ukončilo své plodné desetidenní zasedání 7. září t. r. 350 zástupců různých církví a světových náboženství z 50 zemí se zavázalo, že budou hledat všecky dosažitelné cesty k vytvoření spravedlivého mezinárodního hospodářsko politického řádu, k zajištění mezinárodní bezpečnosti, k odzbrojení a důslednému uplatnění lidských práv všech národů a k upevnění životních jistot. KMK zastupoval její vice-president prof. Dr. Gerhard Bassarak.

Prohlášení účastníků celostátního semináře RS KMK v ČSSR k smlouvě o omezení strategických útočných zbraní SALT II:

"Jsme přesvědčeni, že SALT II je významným krokem ke snížení nebezpečí jaderné války, protože vzájemně zavazuje obě smluvní strany, na nichž dnes v první řadě záleží mír světa. Vítajíce tuto smlouvu, vyslovujeme přání, aby obě smluvní strany pokračovaly na nastoupené cestě k dalším společným opatřením, která by prospěla upevnění světového míru a bezpečnosti všech národů. Za přínos k tomu považujeme také návrh Československa, aby na pořad 34. VS OSN byla zařazena otázka přijetí deklarace o mezinárodní spolupráci k dosažení cílů odzbrojení. Taková konstruktivní spolupráce všech států sdružených v OSN by mohla vést k přelomu v jednáních o zastavení horečného zbrojení a navodila by zdravější ovzduší, prospěšné rozvoji celkového uvolňování ve světě."

Jako křesťané vyžíváme každého, kdo je ochoten nás slyšet, aby se přičinil všeomžně o to, aby střízlivá věcnost smluvy SALT II docházela nejen vděčného ocenění, nýbrž se stala rovněž podnětem zvýšeného úsilí o šíření vpravdě mírového smýšlení mezi lidmi."

V tomto dnešním celosvětovém volání po míru a pokoji, které je opravdovou tužbou všech národů, jazyků a pokolení, nalézáme naplnění Božího slova k našemu povzbuzení v očekávání zjevení jeho pravdy a spravedlnosti!

-r-

Opravte si, prosíme, nedostatky v tisku básně „Zjevení“ ve 3. čísle, str. 63: „světlá zář“ místo „světlá“, „se nebe v temno halí“ místo „kalí“. Mezi větou „o to Tě vroucně prosím“ a větou „JÁ dal ti mnohem více již“ má být třírádkový odstup pro jasné rozlišení modlitebníkova volání k Bohu a Boží odpovědi.

Děkujeme, -r-

ZIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplané na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

ELI

„Keď vidiš človeka prinášaleho vo svojich rečiach, vedz, že o bláznovi je viacej nádeje.“ Áno, ale predsa máme nádej o Eliom, napriek jeho prírúchle vyrieckutym slovám, lebo Eli si nikdy neodpustil svoje unáhlené slová Anne. Nejedna horká spomienka mu tanula na myslí ako tak sedel popri ceste vyzerajúc truhlu Božiu, a jednou z najhorkejších bola trvalá spomienka na urážlivé slová matke Samuelovej. Sotva ich bol vyslovil, dal by iste celý svet za to, aby ich mohol stiahnuť späť. „Ili v pokoji, a Boh Izraelov nech ti dá to, čo si prosila od neho.“ A po všetky dni, ktoré v Eliho živote boli vyslovené, čo povedal matke skôr než sa syn narodil, usiloval sa vo svojej ľútosti nad tým, čo povedal matke skôr než sa syn narodil, usiloval sa Samuelovi odčiniť urážku. Eliho nežná starostlivosť o mlaďučkého Samuela, jeho úcta k nemu ako Samuel rástol, to bolo všetko, čo mohol urobiť, aby napravil, čim sa previnil voči jeho matke.

Samuel bol určený, aby čoskoro prevzal úradu Eliho i jeho vysoké postavenie. A Eli videl, že veci rýchle spejú k tomu dňu, ale to všetko ani v najmenšom neubralo z jeho dobrôt voči Samuelovi. So svojimi synmi, Chofnim a Pinchason, nemohol nakladať lepšie než so Samuelom, svojím odchovancom i následníkom. Nie to, že by nepocítoval závisť je chvályhodné, lebo všetci ľudia pocitujú závisť, ak sú v podobnej situácii ako bol on a bolo by klamivé tvrdiť voľačo iné. Boh sám mohol povedať, či Eli mal alebo nemal v srdci závisť. Dôležité je to, ako so závisťou naložíme. Lebo všetko to, čo moji blízni pri mne vidia, je nie závisť môjho srdca, ale závisť môjho života, jej prejav v spôsobe, akým s nimi a o nich hovorím a čo konám.

Nielen že mal Eli pri všetkej závislosti a žiarlivosti veľmi hlbokú a opravdivú lásku k Samuelovi, ale súčasne i skutočnú a hlbokú vieru v Boha, v Jeho hľasy, videnia a odpovede ľuďom. Jeho požehnanie, vyrieckuté nad Annou ihneď po tom, čo si ju pomýli s dcérou beliála; jeho úprimné prijatie malého Samuela za svojho sluhu i nástupcu v službe domu Božiemu, jeho polnočné lekcie i vážna žiadost počuť správu Božiu i jeho pokorné prijatie tejto správy, hrozného posolstva, ktoré mu musel mládenček odovzdať, to všetko nám ukazuje, že Eli napriek tomu, ako žalostne premrhal svoje životné výhľady a výsady, bol stále na strane tých, ktorí majú srdce pre Boha otvorené. V tých dňoch bolo slovo Hospodinovo vzácné a iba málko mal prorocké videnie. Ale Eli mal srdce otvorené po všetky dni. Môžete sa stretnúť s mužmi, čo sa dopustili veľkých chýb a trebárs aj premárnili mnohé roky – a predsa majú vzácný zmysel pre pravdu, určitú otvorenosť myseľ pre Božiu zvest, nech prichádza od kohokoľvek. A úbohy Eli bol takýmto mužom. Ak hriechy jeho a jeho synov umlčali hlas Boží a videnie, potom Eli bol tým väčším hotový uveriť, že Boh bude hovoriť k ľuďom lepším od neho. A keď po dlhom mlčaní Boh mal opäť prehovoriť – pre Eliho priať toto videnie značilo priať rozsudok smrti nad sebou a svojím domom – tu vidíme blahodárne pôsobenie vieri na otvorené srdce človeka. Aké poučenie, aký vznešený príklad pre všetkých nás! Hoci by Duch svätý bol musel po dlhé časy mlčať pre naše hriechy, ie hotový zasiahnut akonáhle mu dovolíme. Tu hneď začne nanovo pôsobiť, pride Samuel a Hospodin bude s ním a nedovolí svojim slovám padnúť na zem. Ale Božie milosrdenstvá vždy prichádzajú zmešané s Jeho súdmami, a ak máš milujúce srdce Eliho pre nastupujúce pokolenie služob Božích a ak máš stále živú vieri, hoci bola predtým tak často vypráhla, v živého Boha. On zošle svoje videnie pred koncom života, hoci tak veľmi chudobného. A keby toto videnie prišlo aj v podobe súdu nad tvójim životom a nad tvójim zlým domom, i tak to je lepšie ako žiť a umrieť za úplného mlčania Božieho. Očakávame teda, že tí, čo prídu po nás, budú mať to, čo my sme pre svoje hriechy nedostali. Verme, že nastupujúca generácia bude počuť a vidieť to, čo sme my neboli hodní počuť a vidieť.

A tak pohlíadnime na nádhernú odovzdanosť Eliho: „**On je Hospodin, nech učini te, čo je dobré v jeho očiach.**“

Ale ešte sa vráťme k začiatkom jeho života. Eli si vzal na seba príliš veľa. Nebol veľkým mužom ako Mojžiš a Áron, ale zobrajal na seba úrad i Mojžišov i Áronov. Bol i sudcom i najvyšším knazom pre celý dom Izraelov. Ani najschopnejší, najpracovitejší, najneúnavnejší z mužov neboli by mohli zdolať úlohy, ktoré si Eli zaumienil plniť. A výsledok mohol byť iba jeden, že totiž nekonal nič dobre. Ani pri oltári, ani v bráne, ani vo svojom dome. Ako dom Boží, tak i jeho vlastný dom i celý dom Izraelov sa nakoniec rozpadol v trosky pod preťaženým Eliom. Je na pováženie, že katastrofa na konci jeho života má svoje korene v tom, čo je cnotou i nesnosnosťou zároveň – robíť prácu dvoch iba vlastnými rukami. Bez ohľadu na jeho pohnutky, keď si bral na plecia všetky tie úlohy, katastrofa vlastného života, života synov i domu Božieho, to všetko malo svoje korene v jeho ambiciách a nasledovnej nedostatočnosti a zanedbaní. Rozháranosť prevládla vásade, ale bol to jeho dom, kde prekročila medze nápravy a odpustenie Božieho. A či toto neposkytuje vysvetlenie nejedného smutného prípadu i v našich dňoch, keď domy dobrých a odovzdaných sluhov Božích, kazateľov i pastierov, zmenia sa napokon v ruiny? Je tak veľa práce a robotníkov tak málo! A pri všetkých povinnostiach a úlohách potom i málo času a sily, robíť prácu tak, ako by sa robiť mala! Jeden týždeň plný starostí a povinností vystrieda ďalší taký istý a čas beži – až deti vyrastú ani nevieme ako. „Biskup má dobre spravovať svoj vlastný dom a deti má v podriadenosti s celou počestnosťou.“ Skoro by sa zdalo, že keď totiž Pavol Timoteovi písal, mal pred zrakom rúcajúci sa dom Eliho. Kým ostatní otcovia mali pre svoje deti čas, Eli ho nemal. Môžeme o ňom hovoriť, že bol starý, slepý, nevedomý, nedbalý, a taký i bol. Ale nie preto, že by nič nebol robil, lež preto, lebo robil príliš mnoho, aby to mohol robíť dobre. Až nakoniec zlomený vedľa cesty čaká na svoj koniec. Hrozný záver na taký smelý a ambiciozny nástup!

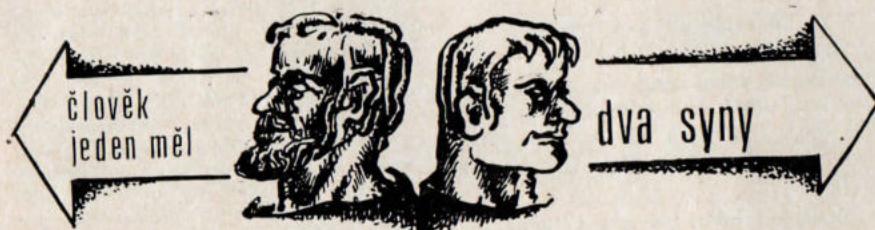
„A synovia Eliho boli synmi beliála, neznali Hospodina.“ To nie je možné, chcelo by sa nám zvolať, keby to nestalo v Biblia. Ale pretože to tam stojí, sme nútení pýtať sa, ako k tomu mohlo prísť. Či nevyrastali na prahu domu Božieho? Či prvé zvuky, ktoré sa učili rozoznať, neboli zvuky chvál a osláv Hosipodinových? Či medzi prvé obrazy pred ich zrakmi nepatriilo knažské rúcho, v ktorom ich otec prisluhoval svätyni? A predsa to tu máme čierne na bielom – boli synmi beliála! Neznali Hosipodina. A ako sa to mohlo stať? Nuž, nech tak poviem, ich otca nikdy nebolo doma. Zamēstnaný súdením Izraela, vyložený službou pri oltári prichádzaval domov, keď už deti boli v posteli. A potom, kým deti ostatných rodičov mohli sa vypýtať na minulosť svojich otcov, dozvedať sa o význame sviatkov a obetí... Chofni a Pinchas – možno práve preto, lebo k tým veciam mali tak blízko – neznali! Možno si Eli sľuboval, že neskôr si najde čas, ale nenašiel, a deti dospeli skôr než sa nazdal. Tu sa dopustil chyby aj nejeden z nás. Je čas spämaťať sa, začať ich privádzať k modlitbe a Božím veciam, spolu sa s nimi modlievať, „obetovať za nich“ ako to robieval Job, ak už medzitým vyrástli a odišli do sveta. Lebo nech nám nikdy nevymizne z pamäti ako sa to skončilo! Ako truhla Božia bola vzatá, ako Chofni a Pinchas boli zabití, ako on sám, Eli, dostanú o tom správu spadol zo stolice a zomrel, ako jeho nevesta záhlala a keď sa narodil syn, neopovedala ženám, ani ti toho nevšimala... lebo zomierala. „A nazvala chlapča Ichabodom, lebo riekla: Odsťahovala sa sláva z Izraela.“

spracoval -mk

Nemyslieť na zemské veci zdá sa nemožnosťou na tomto pozemskom svete. No predsa príliš sa nimi zaoberať znamená pripravovať sa o sviežosť duchovného života. Usiluj sa pestovať slepé oko, hluché ucho a nemý jazyk k veciam vôkol teba. Povznes svoje srdce nahor, kde sú i tvoje nádeje. Mysli na slávu, a smietie zeme sa ti sprotiví, nezhromažďuj slamu, siahaj po korune!

TŘI ZNÁMÁ PODOBENSTVÍ

SPRAVEDLIVÝ SYN
(Pokračování)

4. povolává jednoho ze služebníkov a ptá se – v. 26. Jak to, že je pouhý služebník viac informovaný než syn? Jak to, že je účasten služebník otcovy hostiny a syn nikoliv? Kde je synovo postavení a jaký je jeho pomér k domovu vúbec, když jej tam služebník předchází, získává viac informací a okouší z otcovy přítomnosti viac než on? **Jak vzdálen je starší syn od otce a domova a jak odlišný je tím i jeho praktický stav od jeho synovského postavení!** A jak to, že dává přednost zprostředkovatelské službě služebníka před svým synovským právem přímého bezprostředního vstupu do otcova domu, který je přece jeho domovem? Nebo již není?

V jaké duchovní bídě mohou byť množi věřiči lidé, plní své spravedlnosti, dobrých skutků a zásluh, aniž co znají z domu svého Otce, aniž vlastní něco z jeho pokladu jistoty, pokoje a radosti, aniž mají rodostnou dělnou účast na všem tom, co Otec připravuje, nabízí, dává a z čeho se nebeše radují! Jak „maličký“ je takový syn, když je v tom všem odkázan na „správce a služebníky“ (Ga 4:1–3). A to je pánum vše ho! Což je pole cennější než domov, dar než dáre, naše

minení než jeho svätá vúle, moje ubohé „já“ než ON? Jak to, že to ještě nevíš? A čemu se stále divíš? Ještě jsi svého Otce nepoznal!?

5. rozhněval se... v. 28. Kdo? Starší syn! Je otcovým postojom a chováním doslova šokovaný, rozčarován, znechucen – pohoršen. **Otcova vúle je mu pímo odporná!** Vždyť přece nelze „zásadné“ souhlasit s otcovým vztahem k mladšímu bratu, v němž je tolik „slabosti“, „nerozumnosti“, „nespravedlnosti“ a „trestuhodné blahovûle“! Místo, aby otec svého mladšího syna – jeho vlastního bratra –

Kolik hořkosti, umíněnosti, zatvrzelosti a nepřistupnosti vůči Otcovu Duchu může být právě u těch „hodných“ – samospravedlivých, pracovitých, zasloužilých a hluboce zbožných „křesťanů“. Než by vešli k takovému Bohu, který zjevuje svého Duha v Ježíši Kristu a než by měli žít v takovém domě, kde vladné jeho Duch, ráději nevejdou! Jaká to hrůza a tragédie samospravedlivých, duchovně pyšných lidí, kteří nepotřebují činit pokání za nic a za ničeho a neprosících se o nějakou „milost“! Kolik zbožných a horlivých „ctiteli Božích“ dá nakonec ráději přednost svému „pustému domu“ před domem Otce, plného zpěvu a hluku veselých se – omilostněných hříšníků!

7. on odpovídá otci – v. 29: Starší syn odporuje otci SVÝM DUCHEM:

a) plným sebe sama – „aj“: počleď, všimni si, uznej, bud kritický

K MÉMU JÁ, „tolik let“: ta stálost, výtrvalost, skutky dokazovaný vztah k tobě MÝM JÁ,

„sloužím tobě“: ten pravý výraz mé úcty k tobě

– CO TI DÁVAM JÁ, „nikdy jsem tvé přikázání neprestoupil“: uznej, příznej mou poslušnost, ukázněnost, kvalitu – JA-KÝ JSEM JÁ!

b) plným nedůtklivé ukřivděnosti a soudu nad otcem –

„nedal jsi mi“: neodměnil jsi mne za to všecko, byl jsi ke mně nevšímavý, mě potřeby jsi neviděl, nedal jsi mi to, na co jsem měl a mám plné právo a co tak štědře rozdáváš těm zlým a špatným, kteří si toho vůbec nezasluhují ...

„kozelce“: ani to ubohé ve srovnání s tím skvělým tučným teletem, připraveným a zvlášt krmeným pro nejslavnější přiležitost – a které se teď tvou rozmarostí dostává právě tomu nejhorskému! Zřejmě ten rozmarilec a prostopášník má u tebe mnohem větší cenu než já – spravedlivý, pro tebe pracující, strádající a trpící!

„abych s přáteli svými“ – ale takový vztah, jaký máš ke mně, máš též nepochyběně i k mým přátelům, nejsi jím nákloněn, ani mi nedáváš možnost se s nimi stýkat a tak se cítit ve tvém domě jako ve svém. Zato si libuješ ve zpěvu, hluku, veseli takových „přátel“, kteří sdilejí tvé

„nenormální“ názory! Tvoji přátelé nejsou mými právě tak, jako jsi dal najevo, že moji přátelé nejsou tvými, svým zjevným opomíjením mne, mých zásluh a potřeb, které ti byly vždy lhostejné!

„vesel pobyl“: tvůj dům mě nikdy nebyl a není místem veselí, ale jen práce a povinností, tvá vůle a přání mi nikdy nepůsobily radost, jen zkramání! Mě představy o veselí jsou jiné a mají zcela jiné kořeny, příčiny a logiku než ty tvé, naiprosto nepochopitelné a protismyslné – urážlivé a pohoršující!

c) plným nenávisti a pohrdání s bratem –

„ale syn tvůj tento“: Starší syn zapomíná úplně, že jde o jeho vlastního bratra! Uznává, že je a zůstává synem jeho otce, když ho tento přijímá, ale pro něho jakoby už přestal existovat. Nemá pro něho ani omluvu, ani polehčující okolnost, tím méně odpustění (ač se proti němu samému bratr ničím neprovinil), nebo dokonce přimluvu u otce (proti němuž se mladší bratr právě tolík provinil!) – ale on na vyvrcholení všeho ještě tváří v tvář odsuzuje otce za užití vlastního otcovského práva, když naložil s provinilem ne podle spravedlnosti či provinilcova osobního přání zaměnit synovství za pouhou nájemnickou kategorii! To dokazuje ono „ALE“ vůči bratrovi a v souvislosti s ním též i „ALE“ vůči otci! Jak úzce a nerozlučně je spiat vztah k Bohu se vztahem k bratu (bližnímu a naopak vztah k bratu (bližnímu) se vztahem k Bohu! (1J 4:21).

Tím, že se vzdaluješ bratra, sestry, obecnství, shromáždění, tím se vzdaluješ Bohu. Nemyl se, jestliže si myslíš, že neužnat a „odepsat“ bratra pro jeho nedostatky, nemůže mít vliv na tvé požehnání ve tvém soukromém chození a zájítých s Bohem – nebo je můžeš právě získat „oddělováním od bratří a sester“ pro jejich nedostatky! Vždyť jsi nikdy nebyl, nejsi a ani nebudeš „světejší“ a „spravedlivější“ než milostivý, láskyplný a věrný Bůh, který je plný milosrdenství a pravdy!

„prožral statek tvůj“: jak tvrdé srdce, tak tvrdá řeč a neomalený výraz! Jeho bratr je v jeho myslí a představách degradován zřejmě na zvíře! Copak člověk „žere“ a něco „prožere“? A jestliže už promrhal statek, tak rozhodně ne majetek staršího bratra, ale otcuv nebo svůj vlast-

ní! Odkud tedy ten hněv a nenávist staršího bratra k mladšímu, když se nestala škoda jemu, ale otci a otec sám ji želí mnohem méně než synovu hanbu, kterou si sám připravil svým odchodem z domova?

Jak často bývají nejtvržšími soudci ti, jichž se škoda či křivda nejméně týká a jaká to šance právě pro velkodusnost a milosrdenství pro ty, kteří pochopili blahošlavensví „trpících pro spravedlnost“!

„s nevěstkami“ – Kde vzal starší syn tuto tak podrobnou informaci? Byl snad svědkem a účastníkem oněch „prostopášnosti“? Nebo se natolik zajímal o bratry špatnosti, že se nechal informovat od druhých? A čím to, že tak rád a ochotně vůbec tyto informace přijímal a těm „zpravodajům“ věřil. A to také neměl lepší výběr zpravodajů, aby se též nebo hlavně zajímal o lepší zprávy o svém bratrovi – jak například přichází bratr k rozumu a sám k sobě? Což on právě po takových informacích nedychtil? Ony ho vůbec nezajímaly? Přál si vůbec změny a zlepšení bratřova života a zejména jeho vztahu k otci? Copak ani píš své „věrné“ a „plné“ práci na poli neviděl otcovu bolest, čekání a dychtivost po návratu jeho mladšího syna? To mu to bylo zcela lhostejné? Nebo – ještě hůř: nepovýšil on na pravdu pouhé své zlé a nenávistné domněnky o svém vlastním bratrovi? „Nevylihlý se“ nakonec ony nevěstky v jeho zlém a nelaskavém srdeci k přitížení bratřovi tím, aby se mohl propůjčit haněbnými pomluvami k ubijení otcova citu? Místo, aby se za něho přimluoval, prosil, orodoval a snažil se, pokud lze, přikrýt svou láskou jeho hřich? Jak je strašná závist! Vidíme, že se může týkat všeho – i té milosti, již ubožák u Boha dosahuje! Ze se nedovede přenést přes hřichy druhých, naopak je ráda se zadostiučiněním sleduje, odhaluje, na ně upozorňuje a „v zájmu spravedlnosti“ soudí. Ovšem nikdy ne na sobě, ale na druhých. V našem případě je však závit staršího bratra již slabší pojem – zde je už nenávist vedoucí k smrti – vraždě, samotného otce pak oklamat, obelstít, jeho dobrotivého ducha znásilnit, pohoršit a změnit! **To je jasný duch satanův!** Mužeš vyloučit nebezpečí ovládnutí timto duchem, když bratra nemiluješ, pohoršíš se nad ním, jej odsuzuješ, zatracuješ, jemu závidíš a proto jsi neschopný mu odpustit ani to, čím se provinil proti

druhým, natož proti tobě? Nemáme někdy spíše sklon k žalobám na bratra a sestry, k odhalování jejich nedostatků či dokonce k vře v to horší – v to, co se o nich pouze předpokládá než aby chom za ně prosili, je před druhými přikrývali a obhajovali a v Boží bázni odmítali jakékoli zlé domněnky nebo myšlení o nich? Je vůbec možné, aby si mohly děti Boží libovat v pomluvách a ne přimluvách, v soudcích a ne v odpusťení, v nedostatech a chybách svých bližních a ne v jejich napravování, v šíření vlastních zlých výmyslů o druhých a ne v jejich vyvracení a umlčování, vře ve zlém a v dobrém, v zájmu o to zlé a pohoršlivé a ne o to dobré a příkladné, ve stížnostech, stýskání, reptání a ne ve vděčnosti s díkučiněním za danou nám Boží milost v tak mnohých jeho darech? Jak mohou a vůbec by mohly Boží děti Otcí říkat, že jim něco nedal, něco jim dluží, něco dělá jinak než by měl a dělat si vůbec nějaké nároky na odměnu své samospravedlivé pýchy, která vidi vzdycí sebe na trůně a druhé v hadrech? Je možné, aby se mohli vyskytnout ten druh „staršího“ syna mezi námi – při mě a při tobě?

„přišel!“ – Ten mladší! Co si to dovolil ten otcův syn (ne bratr a k tomu – můj!) ještě vůbec po tom všem! Ze nemá trochu „studu“? Neměl a ani nemá tady co dělat, to bych si já ani nedovolil, kdybych něco takového udělal! Taková „držost“! A když už jsem jednou svého mladšího bratra „odepsal“, co si to vlastně všecko lidem bezrestně dovoli, anž se mne ptá? Tim, že otci sloužím, mám přece také „sváté právo“, aby mne on respektoval a činil to, co já chci! Jinak ho odmitám. Vice od něho nic nechci, neprijímám a vice mu sloužit nebudu! A proč vlastně? Protože přišel bratr zpátky a otec ho přijal – a to já nesnesu! Bud půjde bratr – ten rozmarilec a smilník, nebo půjdu já – pracovitý a spravedlivý! A pak bude otec vidět, koho teprve potom ztratí! Ale já s bratrem pod jednou střechou prostě nebudu. To mi nikdo přece nemůže mít za zlé, abych se snad přátelil s takovým bratrem, který se tak „shodil“ před všemi lidmi a zejména před všemi služebníky v domě!

Nepracuje někdy podobně i tvá mysl, bratře, sestro? Nejsi také často přesvědčen, že tvvoje postoje jsou jen v zájmu

jakési „objektivní pravdy“ – a ne té Otcovy? (Viz: „objektivní pravda“ je jen ta má, protože to musí každý přece uznat (tedy i Bůh), že já mám právo na hněv, pohoršení, hořkost, pocit krivdy, na nedopuštění a nenávist, když Mu tak dobré sloužím!) Vždyť jsem utrpěl vlastně JÁ a ne Bůh na své prestiži! On to totiž všecko bere jinak než já a zřejmě mu nejde o čistotu toho našeho domu jako mně! To, co nyní ode mne chce a co činil „můj Pán“ – je pro mně prostě „nemožné“ a „vyloučené“, protože... já vlastně nejsem „v Kristu“, aby „mne posiloval“ v tom všem. Já přece nemohu jako Bůh „prosazovat“ právě všecky provinice „na koně“, aby ti „marnotratní synové“ byli ještě horší a rozmařilejší – a také je podporovat na svůj vlastní úkor a úkor druhých v jejich hříšném životě! Já totiž nevěřím v jejich změnu, v jejich polepšení a neminím proto trpět jako otec a s ním...

Takto „spravedliví synové“ svým postojem odmitají svatého Ducha, který je Duchem Otcovým a Synovým tím, že se nechťejí zapřít, zavrhnou kříž a utekou od následovnictví Krista, které vede k Otci!

„zabils mu to tele tučné“: Taková do nebe volající nespravedlnost! To nejlepší v domě věnovat na počest a uctění drebáka! A když už to tele, proč právě to „tučné“, na které jsem si zrovna já dělal laskominy a očekával plným právem, že se dostane na mně! A to jsem, já hloupý, si ani na ně netroufal vznést před otcem otevřený nárok! To už přestává všecko! Ale, dobré mi tak! Dlouho jsem mlčel, ale toto si už líbit nenechám! Je nutné, abych hájil „svá práva“ a nedal se více od otce vykořisťovat a odstrkovat. Co z toho mám? Zřejmě mému otci daleko více imponují burički a vzbouřenci, protože ti od něho všecko dostanou – dokonce i to, co sami ani nezádají, nežli ti poslušní, pilní, skromní synové, které zpravidla přehlíží! Dost již s tou poslušností a poddaností! I já chci mit svá „tučná telata“, a když to otec nedovede pochopit, tak mu to otevřeně povím!...

Ubohý starší syn! Nechápe, že kvůli tomu „tučnému teleti“ a své nemoudré závisti bratrovi zabíjí poslední zbytky svého synovského vztahu k otci – a odmitá pravou hlubokou spízněnost s otcem, která se nedá využít žádným darem na světě, ničím, co je pro člověka v jeho

myšlení tak cenné! Jak to, že nepochopil, že otec nikdy při tom teleti nemyslel na sebe ani na žádnou hostinu pro sebe, že otec sebe sama nikdy nebral v úvahu, nikdy sám sebe s nikým nesrovnával, nikdy v nikom neviděl a ani nemohl mít nějakého soupeře – a proto byl tak bohatý a štědrý k druhým...

Bratře, sestro, jaký máš vztah k „tučným telatům“, takový bude tvůj vztah k Otci a tvému bratu – a naopak. Což jsi ještě neprozil onu osvobojující moc otcovské lásky, aby ses mohl s ním ztožnit v jeho dorech „tučných telat“ pro tvé bratry a sestry? Snad bys nechtěl těm „tučným telatům“ dávat přednost před nejcennějším pokladem jednoty s Otcem ve všem? To se ti ono „starší synovství“ tak libí, že své bohatství v Kristu chce promrhat podobně jako ten mladší syn jen s tím rozdílem, zda jde o rozhozování či shromažďování zemských časních hodnot? Kéž bys to, drahý čtenáři už jednou pochopil!

Starší syn je oproti onomu marnotratnému, symbolizujícímu opovrhované publikány, nevestky, hříšníky a „obecný lid neznající zákona“, jedinečným obrazem samospravedlivých farizeů a zákoníků, s mistrným vykreslením jejich psychologie. Je to nové potvrzení, že se podobenství ve svém pravém významu týká obou výhraněných židovských skupin – těch, kteří jsou ve světle Mojžíšova zákona pro své ustavicičné přestupníctví zlořečeni a ztraceni, a těch, kteří vidí právě v zákoně Mojžíšově a v jeho domnělém plnění svou spravedlnost jsouce v témže odcizení! První jsou blíz Boží milosti, druzi jí „nepotřebují“! Proto první nalézají Otcovu odpouštějící slitovnou lásku v Pánu Ježíši Kristu – v onom Mesiáši, obětujícího sama sebe, druzi se nad odpouštějící slitovnou Otcovou láskou v Pánu Ježíši Kristu pohoršují a zavrhnou ji ukřižováním Mesiáše.

Jak je však i pro nás – věřící lidi dvacátého věku – onen mladší i starší syn aktuální! Jak se v nich můžeme dokonale nalézat a jen takto do hloubky řešit nás vztah k Bohu, bez něhož není pro nás smysluplného života. Bud' z pozice mladšího „marnotratníka“ nebo staršího „počeštěného“ a „řádného“ člověka. Jak jsou oba „marnotratní“ a „chudí“ bez porozumění Bohu, a nesmyslni bez přijetí Otcova ducha. A kdo jiný ho zjevi než Pán Ježíš Kristus?

Jak aktuální, drahý čtenáři! Nejsi-li zrovna ten mladší syn, který klesá pod tíží svých vin někde zapomenut u těch veprů, můžeš být tím starším synem a nakonec se stejně dostat skrze nějaké to „tučné tele“ do vyvrcholení a odhalení své původně skryté vzpoury vůči Bohu, která tě usvědčí, že nemáš Ducha Kristova – ducha pravého synovství, spojujícího s Otcem – a tedy ani nejsi jeho (R 8:9, 14–16)! A není nakonec právě ta „skrytá vzpoura“ ve svém důsledku odložení od Božího srdce a cizoty jeho Ducha při nás tou nejhorší tragédií „křižování Krista“ namísto „křižování sebe sama v Něm a s Ním“? (R 6:6, Ga 2:20). Jak zvláštní, že právě ti „mladší synové“ spíše poznávají otcovské srdce než ti starší, kteří bývají tolík zaujati službou Jemu a mají tak málo smyslu pro něho samého!

-Kk

Archeologický nález ukřižovaného

V roce 1968 byla v Jeruzalémě na pašorku Giwat Hamiwtar při kopání základů pro obytné domy odkryta kostra ukřižovaného z doby Pána Ježiše. Po nálezu svítků od Mrtvého moře je to nejvýznamnější nález. Je důkazem toho, že Římané skutečně popravovali tímto nepředstavitelně krutým způsobem. Ukřižovaný měl ruce a nohy probodeny 14 cm dlouhými hřebi. Kostra byla vědecky zkoumána a bylo zjištěno, že se jedná o středně vysokého muže ve věku asi 30 let.

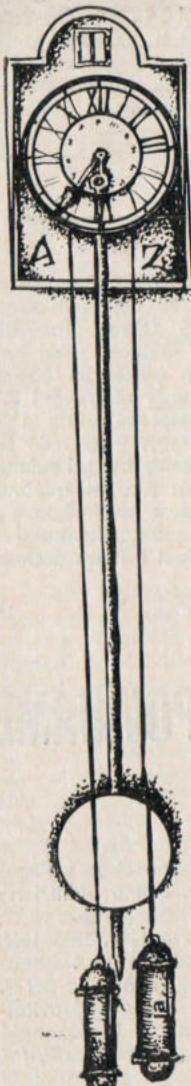
Podle zpráv Josefa Flavia víme, že po zničení chrámu v r. 70 byly ukřižovány tisíce zelotů a právě Giwat Hamiwtar bylo popravné místo. Golgota před branami města byla jen nouzovým popravíštěm, protože v případě ukřižování Pána Ježiše zbylo k popravě málo času (blížila se sobota). Hřeby, jimiž bylo tělo přibíjeno na kříž, mohly být při sejmouti mrtvoly odstraněny jen násilím a zanechávaly těžké deformace kostí. Tyto deformace byly na nalezené kostře skutečně vidět. Bůh mluví k lidem i tímto archeologickým nálezem.

-v.

PTÁTE SE, —————— MY ODPOVÍDÁME

Je stará přirozenost posvěcena?

Předem podotýkáme, že pojmy „stará přirozenost“ a „nová přirozenost“ se v Písme nevyškytují. Nicméně nauka o tom všem je v Bibli plně obsažena. Písmo pohlíží na věřícího jednak jako na dítko Adamovo, a jednak jako na dítko Boží. „Přirozenost“, kterou zdědil po Adamovi, je nevyléčitelně zlá. „Což se narodilo z těla, tělo jest, a což se narodilo z Ducha, duch jest“ (J 3:6). Tyto dvě přirozenosti nemají nic společného. Podstatně se různí a jsou v ustavicičném boji jedna s druhou (R 8:7; Ga 5:17). Co je tedy spaseno a posvěceno? Stará přirozenost to není, protože je nenapravitelná; a nová to také není, poněvadž nebyla nikdy ztracena a poskrvněna. Je dokonalá a „bezhříšná“. V odpovědi na tuto otázku musíme říci, že to není „přirozenost“, jež je spasena a posvěcena. Je to sám člověk, jenž je spasen a posvěcen. „Přirozenost“ a „osoba“ jsou dva různé pojmy. Člověk, „mrtvý ve vinách a hříších“, je zodpovědný za své činy, a ne jeho přirozenost; a je to opět člověk, jenž bývá věrou opravěn a posvěcen, a ne jeho přirozenost. Znovuzrozený člověk vítězí nad starou přirozeností Duchem svatým, jenž v něm přebývá. A proto žije novým životem. Charakterizuje ho nový způsob života s novými žádostmi, úsudky, naději a novou bázni. V pravdě, „staré věci pominuly (starý život), až, nové všecko učiněno jest – to pak všecko jest z Boha“ (2K 5:17–18).

NAŠE ŤAŽKOSTI

Od nášho obrátenia k Bohu napĺňujú sa pri nás slová: „My jeho milujeme, pretože on prvý miloval nás“ (J 4:19).

Chránime sa hriechu ako Azaf — „čistím svoje srdce od zlého a umývam svoje ruky v nevine“ (Ž 73:12-14). A predstu Božiemu ľudu sa dostáva za podiel nemoc, zármutok z detí, opustenosť, nevšimavosť od tých, ktorí by mali potešiť, strata na majetku a podobné. Azaf povedal, že potom nadarmo sa chránil zlého a snaži sa viesť bezúhonný život, keď je bitý a káraný každého dňa. Až keď vošiel do Božej prítomnosti, potom porozumel a vyznal: „Keď sa rozhorčovalo moje srdce a bodalo ma v ľadvinách, bol som bez rozumu a nerozumel som ničomu“ (Ž 73:21-28). Aj my máme niekedy horkosť v srdci, keď prichádzame do ťažkých skúšok a sme hotovi povedať s Jobom. „Volám k tebe o pomoc a neohlasuješ sa mi, chodím smutný sem i tam a tak sa obrátila moja harfa na zármutok a moja pišťala na hlas plačúcich“ (Jb 30).

O našom drahom Pánovi je napísané: „Lebo tým, že sám trpel, keď bol pokúšaný, môže spomáhať pokúšaným“ (Žd 2:18), a „lebo nemáme veľkňaza, ktorý by nemohol súčiť s našimi slabostami, ale pokúšaného vo všetkom, nám podobne, bez hriechu. Pristupujme tedy so smelou dôverou ku tronu milosti, aby sme dostali milosrdenstvo a našli milosť k pomoci, poskytnutej v pravý čas“ (Žd 4:15-16).

Nášmu nebeskému Otcovi netreba radíť, ako nás má viesť. Nám musí stačiť čo je napísané: „A vieme, že tým, ktorí milujú Boha, všetko spolu pôsobí na dobré, tým, ktorí sú povolení podľa preduloženia“ (R 8:28).

Drahá veriacu duša, ktorá prechádza ťažkou skúškou a svoje oči tečú slzami (Jr 11:17) vedz, že Boh o nich vie, sú zoberané do nádoby ako Dávidove a sú zapísané v Božej knihe, kde si ich raz nájdeš (Ž 56:9).

Nasledujúci príbeh nám ukáže, že milujúcim Boha všetko spolu pôsobí na dobré.

Istá veriacia žena sa bratovi, ktorý bol u nich na návštive, stažovala na svoje ťažkosti. Ako rada by ich mala snať! Brat chvíľu rozmýšľal, potom pristúpil k hodinám visiacim na stene a začal z retiazok uvoľňovať závažia. Žena príšla k nemu a s prekvapením hovorí: „Prečo, milý brat, beriete tieto závažia z hodín? Vedľa nich sa zastaví mechanizmus. Hodiny bez závažia sú nepotrebné!“

„Aj vy chcete, aby Pán Boh sňal z Vás ťažkosti, ktoré nesiete ako závažie. Bez nich aj Vy budete pre Boha neupotrebiteľná. Či ste porozumeli?“, názorným príkladom a týmito slovami brat potešíl milú, reptajúcu sestru.

Boh každého potešenia nech poteší aj teba, drahá veriacia duša, ktorá sa nachádza v ťažkej skúške. Ako u tých troch mládencov, ktorí boli hodení do ohnivej peci za čias Nabuchodonozora, zhoreli povrazy, ktorími boli spútaní, tak aj u teba v skúške zhori len to, čo ti stálo v ceste služby svojmu drahému Spasiteľovi.

-pu

**Podobenstvá
o posledných veciach
podľa**

MT. 24-25
SERIAL

Opredošlých článkoch sme si pripomienuli, že prorocké slová Pána Ježiša, zaznamenané u Mt 24-25, sa týkajú štyroch období: utrpenia pre meno Pána Ježiša, zničenie Jeruzalema v r. 70 n. l., dňa Pánovho a druhého príchodu Pánovho v sláve. Prvé tri sme si v stručnosti načrtli, teraz sa zamyslime nad posledným obdobím.

4. DRUHÝ PRICHOD PÁNA JEŽIŠA V SLÁVE

Keď pôsobnosť satana a antikrista na tejto zemi dosiahne vrchol, a tým aj zlo, bezbožnosť a bezzákonné, vtedy Pán Ježiš ako Kráľ kráľov a Pán pánov príde v sláve na túto zem (Žj 19:11-15). Bude to už **druhý prichod** Pána Ježiša na túto zem. Vo svojom prvom prichode neboli prijatý ako Mesiáš, ale odmietnutý, odsúdený a ukrižovaný. Keď po druhej príde v sláve, uvidia Ho aj tí, ktorí Ho prebodli, a budú nariekať nad Ním všetky pokolenia zeme (Žj 1:7).

Keď vyhľadal Jozef svojich bratov podľa žiadosti otcovej v Dotsaine, neprijali ho ako brata, ale hodili ho do cisterny so zámerom, aby v nej zomrel (pokial by ho vopred už nezabil), a neskôr ho predali Izmaelitom. O nejaký čas, keď nastal v zemi hlad, stretli sa Jozefovi bratia so slávnym mužom, ktorý ich zachránil od hladu. Ako plakali, keď sa im dal poznáť, že je Jozef, ich brat a že im všetko odpúšťa! Boh zlý čin Jozefových bratov obrátil na dobré, pretože skrte Jozefa pripravil záchrannu od smrti pre tisíce ľudí z pokolenia Jákobovho i mimo neho.

Aký je to krásny predobraz na Pána Ježiša! Tým, že Izrael neprijal Pána Ježiša ako Mesiáša, Boh ponukol spasenie celému svetu. Miesto evanjelia kráľovstva sa dnes zvestuje evanjelium milosti, a to pre všetky národy zeme. Ale táto doba milosti bude ukončená vychvátením cirkvi k Pánovi. Potom opäť bude hľásané evanjelium kráľovstva a verný zostatok sa začne pripravovať na prichod Mesiáša.

Pán Ježiš príde na nebeských oblakoch s veľkou mocou a slávou (Mt 24:30). Tento Jeho druhý prichod nebude v tajnosti, ale zjavne tak, ako keď vidieť vychádzajúci blesk „od východu až na západ“ (24:27). Vtedy sa na nebi ukáže **znamenie** Syna človeka (24:30). Aké to bude znamenie? Možno, že týmto znamením bude kríž, pripomínajúci prvý prichod Mesiáša na to, aby na golgatskom kríži zvíťazil nad satanom, smrťou, peklom a hriechom.

Pán Ježiš príde, aby vykonal rozhodujúci súd nad žijúcimi národmi, nad Izraelem a nad padlým kresťanstvom. Preto poznámkou Pánova: „Lebo kdekoľvek bude mŕtvolu, tam sa zhromaždia aj orli“ (24:28). Príchod dravcov nám obrazne pripomína niečo strašného: je to predstava konca, katastrofy, súdneho dňa. A príchod tohto dňa bude taký rýchly, ako obrazne rýchle prieletia orli na miesto, kde je mŕtvia. Nikto ich nevola, sami túto situáciu vycítia. Pán Ježiš príde do miesta, ktoré už dávno bolo prorocky predpovedané ako miesto súdu. (Za 14 a ďalšie).

Kedy to bude, keď Pán opäť príde na túto zem? „Od fika sa naučte podobenstvu: keď už zmäkne jeho letorast a vyženie listie, viete, že je už blízko leto. Tak aj vy, keď uvidíte toto všetko, vedzte, že je blízko, preto dvermi“ (v. 32-33). Tak aj vy, keď uvidíte toto všetko, vedzte, že je blízko, preto dvermi“ (v. 32-33). Jaro a ostatné ročné obdobia sú určené kalendárne na príslušné dni v roku. Skutočné jaro sa však nepýta na dátum, nedbá na kalendár, začne „kedy chce“, keď príde

jeho doba. Fík a ostatné stromy začnú pučať niekedy skôr, inokedy až o niekoľko dní alebo týždňov neskôr. Treba všímať si púčkov, ktoré sú predzvesťou príchodu jara. Pán Ježiš hovoril o niekoľkých znameniacach, ktoré budú predchádzať jeho príchod. Ony budú teda predzvestou Jeho skorého príchodu.

Vychvátenie cirkev Pána Ježiša sa uskutoční pred druhým príchodom Pánovým v sláve. Niektorí bratia majú za to, že to bude 7 rokov skôr (pozri posledný Danielov „roktyžden“). V porovnaní s dobou skoro 2000 rokov od prvého príchodu Pánovho je 7 rokov veľmi krátká doba, preto niektoré znamenia, vzťahujúce sa na druhý príchod Pánov, uvidí aj cirkev. Tým, ktorí bdejú a očakávajú zjavenie sa „ranej jasnej hviezdy“, netreba toto ďalej rozvádzat. Cirkev dnešnej doby očakáva veľmi skôr príchod Pána Ježiša do oblakov a vychvátenie k nemu.

Príchod pre cirkev

1. Do povetria
1Te 4:15–17, 1K 15:51–52, J 14:2–3,
17:24, F 3:20
2. Pána Ježiša uvidí iba Jeho cirkev
Zd 9:28, 1Te 4:17
3. Vezme svojich svätých
1Te 4:16, J 14:1–3 atd.
4. Je to nádejou cirkev
F 3:20–21
5. Zhromaždenie cirkev
2Te 2:1
6. Zmítvychvstanie vykúpených
1K 15:52
7. Kristus ako Hlava tela, Ženich a Pán
Ef 1:22–23, 5:27–30, 1Te 4:16
8. Povel dám sám Pán
1Te 4:16
9. Pán Ježiš ako ranná jasná hvieza
2Pt 1:19; Zj 2:28, 22:16
10. Nádej je sústredená na osobu
Pána – F 4:5
11. Tajomstvo zjavené až Pavlovi
1K 15:51
12. Nezáleží na znameniacach
1Te 5:4
13. Pred doboru súženia
1Te 1:10, 5:9, Zj 3:10

V predchádzajúcim teste sme súčasne poukázali na hlavné myšlienky prvých troch podobenstiev v 24. kapitole Matúša: 1. Blesk (24:27), 2. Mítvola a orli (24:28), 3. Fík pučí (24:32–33).

Dalšie štyri podobenstvá majú jednu hlavnú, spoločnú myšlienku: bdelosť, hotovosť, pripravenosť k príchodu Pánovmu.

4. Hospodár a zlodej (24:42–44).

Úspech zlodejovho remesla súvisí s nevypočítateľnosťou jeho návštevy. Keby hospodár vedel, ktorý deň a o akej hodine príde zlodej, bdel by a zabránil by jeho činnosti. Pretože to nevie, musí byť pripravený každý deň a každú hodinu. Bdet – to znamená sústredíť sa na očakávanú udalosť, byť pripravený.

Táto výzva Pána Ježiša neplatí len pre Jeho pozemský ľud. V novozákonných listoch nachádzame výzvy apoštolov aj pre cirkev, aby bdeala a očakávala vychvátenie k Pánovi.

Príchod v sláve na túto zem

1. Na zem
Mt 24:27, Zj 1:7, Dn 7:3, Za 14:4,
Sk 1:11
2. Uvidia Ho všetci
Za 12:10, Mt 24:30, Zj 1:7
3. Pride so svätými
Ju 14–15, Za 14:5, Ko 3:4,
Zj 19:11–16
4. Nádejou Izraela
Za 12:10
5. Zhromaždenie Izraela
Mt 23:31
6. „Zmítvychvstanie“ Izraela
Ez 37 kap.
7. Kristus ako Kráľ, Mesiáš
i Immanuel
Mt 18:23, Zj 19:16
8. Zvuk trúby anjelov
Mt 24:31
9. Ako Slnko spravodlivosti
Mal 4:2
10. Nádej je sústredená na kráľovstvo
Mt 24:14
11. Prorocťa Starého zákona
Za 14:4 a i.
12. Bude sprevádzané znameniami
Mt 24:27–30
13. Na konci doby súženia
Mt 24:29–30

„A toto, znajúc čas, že je už hodina, aby sme sa prebudili zo spánku a vstali, lebo teraz nám je bližšie spasenie, ako bolo vtedy, keď sme uverili“ (R 13:11).

„Bdejte, stojte vo viere, buďte zmužili, buďte silní“ (1K 16:13).

„A tak tedy nespíme ako ostatní, ale bdejme...“ (1Te 5:6).

Pán Ježiš spájal s bdením aj modlitbu. Keď niekoľko osína (v duchovnom zmysle), prestáva sa aj modliť. Modlitba osobná aj cirkev je výrazom nášho bdenia. Či nie je to jeden z veľkých nedostatkov Božieho ľudu našich dní?

Bdet, to znamená činnosť. Ten, kto drieme alebo spí, nemôže pracovať. Ako sa dobre „drieme v zhromaždení“ tým, že nemusí poslužiť Božím Slovom, nájde sa aj niekoľko „bdie“ – kto sa pomodlí, kto navštíví nemocného, kto evanjelizuje... Keby sme si mali úprimne, milí bratia a sestry, povedať, koľko z nášho stredu je opravdových služobníkov, ako by to dopadlo? Ale to už vchádzame do ďalšieho podobenstva.

5. Verný a neverný sluha (24:45–51).

Už raz rozprával Pán Ježiš učeníkom príbeh o tom, ako si majú či nemajú počítať služobníci v nepritomnosti pánovej (Mk 13:33–37, Lk 12:35–38). Vtedy postavil do popredia myšlienku bdelosti, stálej pohotovosti, pretože Pán môže prísť neočakávane.

V tomto podobenstve je tiež zmienka o neočakávanom návrate Pánovom, ale vyzdvihnutá je povinnosť vernej a svedomitej práce služobníka, dozerajúceho nad Pánovou čeladou. Dokonca mal konkrétnu úlohu: čeladi dávať včas pokrm. Ten verný sluha, ktorý i v nepritomnosti pánovej a bez jeho dozoru bude verne plniť túto – pomerne nevelkú úlohu, bude pri návrate pánonom povýšený, bude mať funkciu správcu nad celým majetkom.

Beda však služobníkovi, ktorý zneužil pánovu dôveru a vzhľadom na jeho nepritomnosť koná tak, ako je v podobenstve opísané. Bol to slaboch, nespôsobilý k samostatnému a zodpovednému poslaniu. Len dieťa, nedospelý človek potrebuje nad sebou dozor, zralý človek je nezávislý, voľný, pokiaľ je však verný.

Kým štvrté podobenstvo nám všeobecne pripomína povinnosť bdet, toto podobenstvo môžeme vzťahovať na veľkú zodpovednosť tých, ktorí sú Pánom povoleni, aby slúžili Božím Slovom. Pán skrze týchto služobníkov pripravuje pre cirkev pokrm, vzájomné potešovanie, napomienanie, vyučovanie v spoločných zhromaždeniach. Veď v súčasnej dobe spoločné zhromaždenia sú hlavnou oblasťou práce cirkev, i keď by to tak nemalo byť. Mnohí veriaci ľudia „pracujú pre Pána“ iba tým, že sa zúčastňujú na spoločných zhromaždeniach. Keď je toto vžádna skutočnosť (prvoradým poslaním cirkev je niesť evanjelium všetkým ľuďom), potom slúžiaci Slovom sú mnohí uvedomiť nesmiernu zodpovednosť svojej služby. Často službou Slovom sú mnohí pohoršení, niektorí posluchači dokonca prestanú navštěvovať zhromaždenia (tým sú spoluľuhovia „bití“). Najhoršie je to vtedy, keď takýto služobník padne, je oklamaný satanom a svetom, keď opustí zhromaždenie, alebo padne do hriechu.

Pamatájme na toto varovanie nášho Pána, lebo On čoskoro príde a potom bude od nás vyžadovať „predloženie účtov“, ako sme hospodární s tým, čo nám pre nás život na tomto svete zveril.

-jos

1) Často sa hovorí aj o „druhom príhode pre cirkev“, čo však nie je úplne pojmovu správne. Dobre bude, keď budeme pojmom „druhý príchod Pánov“ používať iba pre vyjadrenie Jeho príchodu v sláve na túto zem a nie pre Jeho príchod do oblakov v ústrety cirkev!

● Kresťanství nelze mériť podle křiku.

● Prázdny človek je plný sama sebe.

● Jsme-li si jisti, že máme pravdu, dávejme pozor, abychom se nezapomneli radit s Bohem.

Danielove prorocké »týždne«

V článku „Podobenstvá o posledných veciach“ v ŽS 2/1979 bolo okrem iného i úvaha o 70 „týždňoch“, zjavených prorokovi Danielovi a vzťahujúcich sa na izraelský národ a na smrť jeho Mesiáša, nášho Spasiteľa, Pána Ježiša Krista.

K uvedenej úvahе žiada sa poznamenať o doplniť nasledujúce:

1. „Prorocký rok“ má 12 mesiacov po 30 dní, teda presne 360 dní. To je zrejmé z knihy Zjavenia, kde $3\frac{1}{2}$ roka = 42 mesiacov = 1260 dní : $3,5 \times 360 = 1260$, $42 \times 30 = 1260$ (Zj 12:6, 14; 13:5 – k porovnaniu tiež Dn 12:7, 11, 12).

2. Ked' chceme „prorocké roky“ prepočítať na naše slnečné roky (v ktorých sa uvádzajú letopočty v dejinách), musíme ich násobiť pomerným číslom $360 : 365,24 = 0,986$. Čiže „prorocký rok“ = 0,986 slnečného roka.

3. Doba 69 prorockých „týždňov“, čiže 483 „prorockých rokov“ bude po prepočítaní : $483 \times 0,986 = 476$ slnečných rokov.

4. Ked' od tejto celkovej doby odpočítame dobu, ktorá uplynula od začiatku nášho letopočtu (podľa historie približne 415 rokov – od rozkazu kráľa Artaxerxa vybudovať Jeruzalem), dostaneme rok smrti Ježiša Krista podľa nášho letopočtu : $476 - 445 = 31$.

5. Podľa dejín sa Pán Ježiš narodil pravdepodobne v 4. roku pred našim letopočtom. Podľa evanjelia zomrel v 34. roku svojho pozemského života, čo by pri uvedenom posunutí nášho letopočtu zodpovedalo roku 30 n. l. (34–4=30). Tento rok udáva ako najpravdepodobnejší A. Adolf v „Biblických letopisoch“, A. Novotný v „Biblickom slovníku“ a iní bádatelia (viz Kresťanská ročenka r. 1936, str. 47).

6. Z historického hľadiska zanedbateľný rozdiel (1–2 roky) medzi prorocky predpovedaným a uvedeným spôsobom vypočítaným časom smrti Pána Ježiša (rok 31) a časom, odvozeným z dejín (rok 30), je zapríčinený nepresnosťou historických údajov a neistotu v nich. Biblický časový údaj o dobe od 20. roku panowania kráľa Artaxerxa (zvaného Dlhoreký) po rok smrti Ježiša Krista je úplne, absolútne presný. O tom svedčí aj rovnaký mesiac vydania spomenutého rozkazu tohto kráľa a smrti Pána Ježiša Krista (mesiac „nisan“).

7. Uvedené presné časové naplnenie proroctva o smrti Pána Ježiša Krista po viac než 600 rokoch od jeho vyslovenia a napísania dokazuje okrem božského pôvodu inšpirácie Biblie, tiež úplnú spoľahlivosť jej historických údajov, vrátane údajov časových (chronologických). Aj ono slávne potvrdzuje výrok žalmistu: „Sumou Tvojho Slova je pravda a naveky (bude stáť) každý súd Tvojej spravodlivosti“ (Z 119:160).

Budme nášmu Bohu veľmi vďační za Jeho Slovo – spoľahlivé a jasné svetlo, ktoré nám ukazuje a osvetľuje cestu k večnému cieľu! Čítajme ho s túžbou čo najviac mu porozumieť a radujme sa z jeho zasľúbení, ktoré sa všetky napĺnia v Božom čase!

-jhu

Zasvätenie sa Pánu Ježišovi je prvoradou vecou v živote veriaceho človeka. I ked' On požaduje a uznáva službu, viacej si cení lásku a oddanosť voči Nemu. V dnešných dňoch, ked' sa služba stala klúčovým heslom kresťanstva, takmer úplne vymizla túžba po premýšľaní o Nom, oddaní sa Jemu, žiadosť po Nom samom iba preto, čím On je sám o sebe. Toto je ale nutná a základná podmienka, potrebná k službe Jemu príjemnej.

Prečo Biblia?

Ján 17:17b

Prečo Biblia?

Lebo len ona
cez trnu všetkých vekov
svieti svetlom vysvetlenia.
Nebesia i zem,
všetky tajomnej diaľky,
život sám
i koruna života človek
Slovom Božím učinené sú.

Lebo len ona odhaľuje ducha zla,
tvorca nesčíselných pokušení,
ktorý o dušu človeka
s Duchom Božím
tajomný vedie boj.

Lebo len ona nesie Boží zákon,
Božiu náuku,
veľké mravné normy,
ktoré dávajú životu
cenu a vznešenosť.

Lebo len v nej sú zapisané
dejiny Božieho ľudu,
dejiny hriechu, zrad, odpadnutia,
i dejiny viery,
čo prenesla vrch,/
čo premohla seba,
čo premáhala i nebesia.

Lebo v nej sú proroctvá
pre každého úprimného,
pre tých, čo chcú istotu do ruky chytiť.
Tisíce rokov dopredu,
tisíce rokov ako zajtra,
tisíce rokov predivne splnených,
i tisíce rokov čakania
na jeden posledný deň Pána.

Lebo len ona
prináša blahožvest spasenia!
Na svoju zem,
do svojho domu,

do svojho vlastníctva
prišiel veľký Majiteľ z neba,
Pán Ježiš Kristus?
Nie ako vladár neba,
nie ako vodca nebeských vojsk,
ale ako Baránek na zabitie,
ako Obet za hriechy ľudstva.

Lebo len ona
zjavuje aj koniec.
Pride deň,
už žiadne hodiny sveta neukážu,
kedy vládca povie slovo
a druhú sekundu
už žiadne hodiny sveta neukážu,
a druhý krok
už ani jeden človek neurobi.
Vtedy sa zjavi tvárou v tvár
veľká sláva Božia,
aby súdila neprávost,
aby osloboďila vieri.

Prečo Biblia?
Lebo hovorí pravdu,
lebo Duch Boží je duch pravdy.
Hriechy Noacha,
hriechy Abraháma,
hriechy Možiša,
hriechy Dávida,
hriechy Petrove
i hriechy prvej cirkvi
pravdivo zapisané sú.
Z jedného prameňa
netečú dve vody.
Ak je pravda o hriechoch,
tak aj o viere a víťazstve Jeho svedkov,
o všetkom, čo ona zvestuje.
Ó, Biblia,
knihu kníh,
kníha môjho života!

Mám mnoho pádov,
hriechov
a nevykúpenú povahu.
Jedno však viem.
Viem, ako vedia deti
povedať slovo matka.
Ty si Božie Slovo,
ty si slovo Najvyššieho,
ty si ľudskému rodu zjavený Boh.
Preto ti verím,
preto spolieham na teba,
preto som svoj život
s tebou navždy spojil.

Milan Jurčo

JAIROVI A JEJICH DCERA

Mk 5:22-24, 35-43, Mt 9:18-25, L 8:41-56.

Jména ženy ani dcery nejsou uvedena. Ale rodina Jairova byla ve městě známa. Jairus jako představený synagogy v Kafarnaum byl váženým člověkem. Měl na starosti pořádek při bohoslužbách a určoval předčitatele a kazatele nebo i sám o sobotách předčítal. Nebyl tedy zřejmě pouze čestým svědkem kázání Pána Ježíše, ale dal mu též pravděpodobně k použití synagogu pro jeho vyučování. Nad to vykonal Pán Ježíš mnoho svých činů právě v Kafarnaum (Mt 11:23).

1. JEDINÉ DÍTĚ. Jarius a jeho manželka měli jen jedinou dceru (L 8:12). Jistě byla pro ně v posledních dvaceti letech slunečním paprskem. Zahrnovali svého jedináčka veškerou rodičovskou láskou. Tu se přihodilo něco nepochopitelného. Dceruška se smrtelně rozstala. Sil jí ubývalo a žádný lékař nebyl schopen jí pomoci. Jaké asi naděje vkládali do tohoto dítěte!

Jaká nevyslovitelná prázdnota se před námi otevírá, když přes veškerou naši péči a oběti ztrácíme své nejmilejší na zemi! Nad to v takovém mládí!

2. STAROSTLIVÍ RODIČE. Uvažovali, co by mohli ještě dělat. Shodli se na jednom: Ježíš z Nazaretu by mohl ještě pomoci. Ve velkém spěchu se tedy vydal Jairus za Ježíšem, který se právě vrátil z cesty na druhý břeh jezera.

Šťastné děti, mají-li rodiče, kteří kvůli nim spěchají k Pánu Ježíši! Známe něco o modlitbě za záchrannu našich dětí? Je naše modlitba také tak naléhavá?

Jairus v této chvíli nedbal o vážnost a hodnost, ale vrhl se Pánu Ježíši k nohám — tak velká byla nejen jeho úzkost, ale i důvěra v Mistra. Bolestně mu splynulo ze rtů: „Dceruška moje skonává. Pojd, vlož na ni ruku, aby byla zachráněna, ať zůstane na živu!“

Pán Ježíš byl ochoten jít s ním hned. „Sel za ním“, je napsáno Mt 9:19. On jde vždy tam, kde je víra. Pro víru má vždycky čas, nakloní jí ucho, je ochoten pomoci.

Cestou dojde však ke zdržení, které zaviní žena, nemocná už dvacet let, takže přichází „pozdě“.

Jaká to byla zkouška víry pro otce! Jak nesnadné mu bylo čekat! Ale musíme se i tomu učit, aby naše víra dozrála, (porovnej: Abrahám, jenž tak dlouho musel čekat na syna, Maria, která musela na svatbě k Káni čekat „na hodinu“ Pána Ježíše, a zoufale čekání sester Lazarových!).

Matka zůstala pochopitelně doma. Právě teď se přece nemohla a nechála vzdálit od lůžka nemocné dcery. Tam bylo její místo. Její modlitby doprovázely manžela, její oči byly upřeny na dítě. Jakou krizi víry asi prodělávala, když její dítě přece jen zemřelo dříve než Pán Ježíš došel do domu. Nebylo na všecko již pozdě? V závodě mezi smrtí a pomocí Pána Ježíše měla smrt nások a zdánlivé vítězství.

Všimněme si, že rodiče Pánu Ježíši nic nevycítají!

3. PÁN JEŽÍŠ A JEHO POMOC. Pán Ježíš však ihned posílil zmítanou víru. „Neboj se, jen věř!“ Plačky vykázal z místnosti. Na východě totíž patřily hlučné projevy smutku k společenským povinnostem. Podle hlasitosti nářku se posuzovala velikost a upřímnost žalu rodiny. Byli muži i ženy, jejichž povolením bylo naříkat nad zemřelým, za plat projevovali smutek nad zemřelým hudbou a květením (Jr 9:17, 18). Patřilo k tomu i pronikavé pískání na flétnu. Často se při tom sborově opěvovaly dobré vlastnosti zemřelého.

Nám je takový placený smutek protivný. Jak je nepravý, ukazuje verš 39. Pláč i smích je blízko sebe. Obojí má kořeny ve víře ve smrti. Posměch projevený Pánu Ježíši dokazoval, že dívka byla skutečně mrtvá. Lidé uměli rozoznat spánek od smrti. Ale byl to také posměch nevěry. Proto se tak hodil k pláči a naříkání nevěry.

Tim jsou tito „naříkači“ obrazem světa beznaděje, který se poddává smrti, protože pro něj smrtí vše končí. Takové lidi div Boží mají. Pán Ježíš se nesklání před triumfem smrti. Do úmrtního počkuje vzal jen své tři důvěrné přátele (L 8:21) a otce s matkou. Matka trpěla snad nejvíce smrtí svého jediného dítěte, proto směla zažít v plně mře útěchu ze zázraku Pána Ježíše. Nikdy už nemohla zapomenout Jeho mocné slovo: „Tabitha kumi“ — tak jako Petr (srov. Sk 9:40: „Tabitha kumi“ — tak znělo vlastně ono „Tabito vstaň!“).

Rodiče jsou tak zděšeni, že nemohou pochopit, co se to právě stalo. Tu jím Pán Ježíš připomněl to nejpřirozenější: „Dejte jí najist“, neboť zřejmě poslední dny dceruška už nic nejedla.

Pán Ježíš nás vždy volá do skutečnosti a posvěcuje svým příkazem i to, co je zcela zemské (srov. Ko 13:17, 1K 10:31).

Rádi bychom se dověděli, zda Jairus se svým domem patřil později do kruhu učednického. Ale o tom není nic napsáno. Dcera později přece jen zemřela, tak jako Lazar a mládenec z Naim a jak každý člověk.

Nám však je tento čin především dokladem, že Pán Ježíš vzal smrti její moc a že se nás smrt může pouze „dotknout“. Vzkříšením Pána Ježíše život jednou provždy ziskal skvělé vítězství nad smrtí.

připr. D. Z.

22 × 8 v žalmu 119

Charakteristikou Žalmu 119 je jeho uspořádání do 176 veršů ve 22 skupinách (podle hebr. abecedy) po 8 verších. Proč po osm?

Císla v Písmě mají svůj duchovní význam.

Sedm je číslo dokonalosti a jedinečné, i ve spojení s jinými čísly, se nachází v celé Bibli. Slovo sedm v hebrejském je „šeba“ od „šaba“, znamenající být plný, spokojený, mít dostatek něčeho. V knize Zjevení je např. sedmkrát 7 (sborů, pečeti atd.).

Slovo osm v hebr. je „šmone“ od „šamón“ = činit tučným, překypovat, být přehojný. Sedm je dost, ale osm je více než dost. Osm je 7+1, začátkem nové řady, éry nebo řádu. Osm je první kubické číslo a je více než čtverec. Je číslem VZKRÝSENI. Kristus vstal z mrtvých první den týdne, který je osmým dnem, neboť sobota je sedmým dnem židovského týdne.

Tato „překypující hojnost“, převyšující dokonalost je ukázána v Žalmu 119 se zřetelem na zákon Hospodinův, Slovo Boží. Obsahuje 22 oddílů po 8 verších. Každý verš je v originále dvojversí, takže v počtu řádek je každý oddíl násoben dvěma. Nic nemohlo dokonaleji ukázat úrodnost, tučnost a plnost Slova a vůle Boží.

D. O.

spravodlivý bude žiť z viery

(Rim. 10:1–5)

Pred mnohými rokmi žil jeden mnich, ktorý sa vybral do Rima, kde mal v úmysle vystúpiť po schodišti Scála Sancta a na každom stupni odiekať Očenás. Na týchto schodoch zasiahol ho výrok Písma, ktorý mal zmeniť jeho život — i dejiny ľudstva. Tým mnichom bol Martin Luther a výrok, ktorý tak na neho zapôsobil, znel „Spravodlivý bude žiť z viery“. Spravodliví budú žiť na zemi životom, ktorý bol známy iba nemnohým.

Myslím, že väčšina ľudí má túžbu po živote, ktorý by mal význam a viedol ich k trvalému šťastiu. Toto je zhruňte v pozoruhodnom výroku Písma, ktorý predstavuje stredobod Biblie — Spravodlivý bude žiť z viery.

V Slovo Božom čítame o troch formách spravodlivosti. Jednou z nich je *s a m o s p r a v o d l i v o s t*. O túto sa usilovali Židia, ale ona je v podstate vlastná všetkým ľuďom. Každý z nás sa usiluje zdôvodniť to, čo konáme, dokázať, že čo hovoríme a robíme je správne. Chceme, aby nám ľudia dôverovali a snažíme sa potvrdiť svoju vlastnú spravodlivosť. Ale to je spravodlivosť, ktorú Boh neznáva — z jednoduchého dôvodu: každý máme iné normy. Niekoľko môže byť napríklad nečestný, a predsa vo vlastných očiach spravodlivý, iný môže byť láskavý a trpežlivý, ale takisto pritom samospravodlivý, a nedá sa presne povedať, kto je naozaj korektný. Každý z nás sa teda usiluje postaviť vlastnú spravodlivosť. Ale podľa Slova Božieho je ešte druhá forma spravodlivosti — *z a c h o v á v a n i e z á k o n a*. Židia sa usilovali dosiahnuť spravodlivosť na základe zákona, ale zistili, že nikto nikdy zákon plne nedodržal. Napokon je ešte tretia forma spravodlivosti, spravodlivosť z Boha, založená na *v i e r e* v Noho.

Čítali sme, že Kristus je koniec zákona na spravodlivosť každému veriacemu. Je iba jeden spôsob, ako sa Bohu ľúbit — viera v Krista. Židia boli vychovávaní tak, aby sa Bohu ľúbili zachovávaním zákona. Mali obete, obrady, prikázania, mali disciplínu života, o akej často nevedia veľa ani tí, čo chodia vieriť, ale — ako to vidíme v liste, ktorý bol napisaný veriacim zo Židov — je tu čosi lepšie než Stará zmluva. Lepšia obec, lepšia zmluva, lepší veľkňaz, Ježiš Kristus, ktorý sa posadil po pravici Otcevej a má nezmeniteľné kráestvo večné. Syn Boží je teda nad všetkých, a my všetci máme lepší vzťah k Bohu skrze Noho. Toto veriacim zo Židov bolo neľahké pochopiť — odložiť staré a prijať nové.

Äno, je tu nový život. A tu treba spomenúť tri základné veci, ktoré sa týkajú praktického života viery a majú vzťah k epištiele Židom 11–13. Viera je ponajprv *p r i n c i p*, ktorým sa ľúbime Bohu. To je základ, nosný pilier na ktorom všetko ostatné spočíva. Privádzza nás do správneho vzťahu k Bohu. Stojí v úplnom protiklade k životu skutkov. Privádzza nás k požehnaniam Božím. Je to kvalita, na základe ktorej začíname vnímať a oceňovať veci Božie. Ako nás do styku s okolitým svetom privádzza našich páť zmyslov, tak viera je šiesty zmysel, ktorým vnímame Božie skutočnosti. Chodí vieriť je ako chodiť po lane. Život viery je spočiatku tažký, ale čím väčši vieri práktizujeme tým ľahším sa stáva a tým viac sa nám priblížujú duchovné skutočnosti. Viera sa však má prehľbovať, a to sa deje poznáním Písma. Viera je z počiatia a počiatku skrze Slovo Božie. Ospravedlnení z viery máme pokoj s Bohom. Tento pokoj nám prináša hlboké uspokojenie v živote. Viera nám dáva poznat i zámery Božie. Kým pod zákonom žili ľudia v strachu, teraz pod princípom viery dokonalá láska vyháňa božeň. Nemusíme sa báť zákona, lebo Kristus ho naplnil a On je koniec zákona na spravodlivosť každému veriacemu.

Viera je ďalej *m o c*, prichádzajúca od Boha. Keď máme na mysli pozadie epištol Židom, vidíme, ako pisateľ pred veriacimi zo Židov otvára veci Božie, podáva inteligentný a ucelený obraz o svete. Vierou rozumieme, že veky boli učinene slovom Božím a že nie z viditeľných vecí povstať to, čo sa vidí. Vidíme

rukou Božiu pri stvorení i v dejinách. Ale potom ju vidíme pôsobiť aj v živote jednotlivcov, mužov i žien. Vidíme Abela ako vieriť prináša lepšiu obec, Enochu ako chodí s Bohom. Noacha ako stavia koráb, vidíme Abraháma, Sáru, Izáka... No viera je nielen rozumové pochopenie vecí Božích, nielen poznanie teológie alebo i Písma, akokoľvek je ono dôležité. Viera je aj činnosť, akcia. Jakob píše „Ty máš vieriť, ja mám skutky. Ukáž mi svoju vieriť bez skutkov, a ja ti ukážem svoju vieriť zo svojich skutkov,“ a pokračuje, že viera bez skutkov je mŕtva.

Sme sice spasení z viery, ale táto viera nás vedie k činnosti a je demonštrovaná skutkami. Značí to Bohu veriť a Boha poslávať. Tak od principu prechádzame k moci viery. Je to viera, ktorá uschopnila Petra vystúpiť z loďky alebo Juraja Müllera, aby sa stal 1400 súroť bez plánovanej hmotnej podpory. Viera nie je vec iba intelektu, ale je to kvalita života samého. A tým sa dostávame k tretej stránke viery. Viera je aj *c e s t a*. Možno poznáte výrok Písma, že „cesta spravodlivých je ako jasné svetlo rána, ktoré svieti viac a viac, dokial nestojí deň na výši“. Inými slovami, je to postup, progres. Viera a život viery sa s rokmi prehľbujú, rozvíjajú, rozširujú. Na jednej strane sme spasení z milosti skrze vieriť, no tiež čítame (1K 12:9), že viera je dar aj v inom zmysle než na spasenie. Je to viera vyspelá, dospelého veku, duchovná, spoľahlivá, na oslavu Boha. Mali ju mnohí verní služobníci Boží. Rastie z roka na rok. A tak ešte raz: Spravodlivý bude žiť z viery!

Vy mladí priatelia, chcete rásť vo viere, v známosti Boha? Nech je váš pokrok známy vo všetkom! Dôverujte Bohu vo veci vašej budúcnosti. To vás povedie k úplnému odovzdaniu sa Jemu a Jeho dielu. Ak chcete byť mocní vo viere a Boha oslavíť, budeťte sa musieť Jemu úplne odovzdať. Niet kompromisu, niete polovičiatej cesty. A bude to tiež odovzdanie Jeho slovu, usilovné čítanie Písma. Vaša skúsenosť sa prehľbi poznáním Biblie. Keď pozorujeme, že naša viera je slabá, možno je to tým, že nečítame dosť Písma, alebo si neprivlastňujeme zasluženia Božie ako by sme mali — a to opäť preto, lebo málo poznáme Písma. Ak máme rásť vo viere, ak naša cesta viery má byť stále jasnejšia, nádej v Bohu hlbšia, láska väčšia, nás život duchovnejší a ak máme prinášať viacovocia na oslavu Božiu, musíme sa súťať Slovom Božím. Spravodlivý bude žiť z viery — tým, že bude ponorený do Božieho slova a že ho bude aplikovať vo svojom živote. Na tejto ceste viery spoznáme, že je nevyhnutnou disciplína a to v mnohých smerech, napríklad kontrola reči. Aký význam má ten malý úd — jazyk! Iste ste počuli o veľkom kazateľovi Spurgeonovi, Boh si ho mocne používal, ale nie všetci ľudia ho mali v oblube. Medzi takýchto ľudí patrila aj istá žena, ktorá chodievala na jeho kázne. Raz prišla za ním a povedala mu: „Pán Spurgeon, zdá sa mi, že vaša kravata je príliš dlhá.“ On sa jej opýtal čo teda navrhuje. Žena vytiahla nožičky a kus kravaty odstríhla. Keď už bola na odchode, oslovil ju kazateľ: Pani, ste drahá sestra v Pánovi, ale zdá sa mi, že váš jazyk je príliš dlhý.“

Disciplína v reči, v chovaní, voľba miest na ktoré chodievame, priateľov, s ktorými sa stýkame, činnosť, ktorú sa venujeme... Disciplína vo všetkom, napríklad v odievaní. Ale v podstate ide o viac než odev, ide o ovocie Duchal Pán nepovedal, po ich odevi ich poznáte, lež po ich ovoci ich poznáte!

Žiť vieriť! Spravodlivosť z viery! Viera je princíp, moc, cesta. A táto cesta bude stále jasnejšia, až nastane deň, keď sa vráti nás Pán...

Nuž to bola téma našej konferencie a tá je srdcom Biblie — „Spravodlivý bude žiť z viery!“ Amen.

Preslov br. Grunbauma
Upravené pre ŽS (mk)

● Musíme vypudit svět z našich srdcí a nikoli sebe ze světa.

STORY KE KŘÍŽI

SERIÁL 12

Nyní pak neb odpust hřich jejich, a pakli nic,
vymaž mne prosím, z knihy své, kterouž psal.

2. Mojžíšova 32:32

Za války po jednom z hrozných náletů jsem viděl, jak si malý chlapec hraje s nevybuchlou pumou. Myslite, že byl nějak zvláště statečný? Vůbec ne, byl pouze nerozumný – netušil, s čím si hraje. Na tohoto hoška si vzdycky vzpomenu, když vidím, jak málo se dnešní lidé bojí Božího hněvu. Je ještě vůbec nějaká Boží bázeň? Brát Boha bezstarostně však není znakem osvicenosti a moudrosti. Je to naopak nemoudrost a krátkozrakost, která se mstí v časnosti i ve věčnosti.

Chceme-li teď mít opět ve středu naší pozornosti Kristův kříž, pak je prvním předpokladem k jeho pochopení, abychom se naučili bát se Božího hněvu. Jinak neporozumíme ničemu.

1. Veliká nabídka

Starozákonné lid táborel na Sinaji. Uběhlo mnoho dní. Zažili mocné Boží zjevení, při němž jim Bůh dal zákon. Pak však následovaly všední dny, kdy se nedělo nic. Mojžíš odesel na horu a tam zůstal v rozhovoru s Bohem. Hluboký dojem se setřel a Izraelité si nakonec udělali svého boha – zlaté tele. Boží hněv se rozničil. Mojžíš se zhorabil. Sám o tom vypráví: „Uchopil jsem obě desky, odhodil jsem je a před vašimi zraky je roztrískal. Pak jsem se vrhl před Hospodinem k zemi jako poprvé, čtyřicet dní a čtyřicet nocí, chleba jsem nejedl a vody jsem nepil, pro všechn vás hřich, kterým jste zhřešili, když jste se dopustili toho, co je zlé v očích Hospodinových, abyste ho urazili. Lekal jsem se hněvu a rozhoření, jímž se rozlítal Hospodin proti vám, aby vás vyhledal...“ (Dt 9). „Dopustili jste se velikého hřachu, avšak nyni vystoupím k Hospodinu, snad jej usmířím za vás hřich“ (Ex 32:30).

Vidím v duchu, jak tento vystrašený a skličený muž jde znovu na pusté skalisko a mizí v oblacích. Tam padá před Pánem a vyznává: „Tento lid se dopustil velikého hřachu.“ A pak dojemně prosí (citují doslově podle hebrejského textu): „A nyní jím odpust jejich hřich! Jestliže ne, vymaž mne z knihy, kterou jsi psal!“ Mojžíš se nabízí sám jako ručitel za ostatní. Chce zaplatit vinu ztrátou spásy své duše, tím nejlepším, co má.

Pán Ježíš řekl jednou svým učedníkům: „Radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích.“ To je největší radost Božího lidu a tu prožíval i Mojžíš. Bible nám říká, že byl nejtisíč člověk. Jeho největším pokladem bylo vědomí: „Mé jméno je napsáno v knize života!“ A tento jedinečný poklad a toto bohatství teď Mojžíš nabízí jako náhradu Boží spravedlnosti za vinu jemu svěřeného lidu.

To byl projev pravé lásky, „lásky Páně“. Ještě jednou učinil podobnou nabídku za Izraele jiný muž, apoštol Pavel.

2. Nabídka je odmítnuta

A Bůh tuto úžasnou Mojžíšovu nabídku odmítl. Mojžíš nemůže být ručitelem Izraele. Proč? Abychom to pochopili, musíme si vysvětlit, co je to ručitel. Představme si člověka, který má najednou zaplatit velkou položku, a přitom je bez peněz. Má však bohatého přítele, který se za něj zaručí, a teď mu pomáhá a vyravnává jeho dluh u věřitele.

Mojžíš nemůže být ručitelem, protože sám je dlužníkem! I tento veliký a vzácný Boží muž je Božím dlužníkem. Sám vypráví: „I na mne rozhnával se Hospodin...“ (Dt 1:37). I nad ním vzplál Boží hněv. I on je hříšník, i on se provinil vůči Bohu. Jak by tedy mohl být ručitelem za hříšníky?

Tím se tato věc vymyká ze svého historického rámce a stává se důležitou i pro nás. Nejprve musíme říci svým nábožným blížním: „**Žádný svatý se všemi svými dobrými skutky a zásluhami mne nemůže zastoupit a nemůže za mne zaplatit!**“ Vždyť Bůh odmítl i tak vzácného muže, jakým byl Mojžíš. Platí tvrdá slova žalmu: „**Žádný bratra svého nijakž vykoupiti nemůže, ani za něj dáti Bohu mzdy vyplacení.** Nebot by velmi drahé muselo být vyplacení duše jejich, protož nedovedeť toho na věky“ (Z 49:8, 9).

Mluvme však o sobě. Když sám Mojžíš, „nejtišší člověk“, se provinil vůči Bohu a musel říci: „I na mne se rozhnával Hospodin“ – kde potom jsme MY? Možná, že někdo slyší o tomto svém postavení, a přesto se nebojí. Bylo by však hrozné, kdyby to byl nás případ! Může se též stát, že na nás dolehne těha našich nešetřných vin a my poznáme, že jsme zcela neprípraveni jít vstříc velkému dni odplaty, že zůstáváme Božími dlužníky, že nad námi visí hradec hněv jako hrozivý černý mrak. A tu nás zarazi, že i Mojžíš byl odmítnut jako ručitel.

Mojžíš chtěl být na místě ztraceného Izraele „vymazán z knihy života“. Bůh jej odmítl, protože i on byl hříšník. Měl však k tomu ještě jiný důvod: Měl pro tuto záruku, pro platou odpověď, připraveného někoho jiného.

3. Pravá záruka

Pojdme společně na pahorek Golgotu u Jeruzaléma! Pohlédneme na muže, přibitého na kříž! Ten Bohu nedlužil nic. Byl zcela spravedlivý. Bůh mu řekl pokaždé: „Ty jsi můj milý Syn, ve kterémž se mi dobře zalíbilo!“

A teď slyšte, jak na kříži volá: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?!“ Zde je jeho duše vymazána z knihy života. Zde se vyplnilo i to, co chtěl učinit Mojžíš: Někdo jiný zaplatil za hříšníky. Nejen za Izraele, nýbrž za celý svět, za tebe i za mne. Na kříži byl Pán Ježíš naším ručitelem. Zde zaplatil za nás.

A nakonec malý osobní zážitek. Kdysi jsem měl sloužit v jednom shromáždění. Když jsem jel svým malým vozem po silnici, najel jsem náhle na zleďovatělé místo. Dříve než jsem mohl vyrovnat řízení, dostalo auto smyk, převrátilo se a zřítilo se přes vysoký násep do bažiny. Jsou to zvláště vteřiny, v nichž člověku, dříve než si zlomí vaz (což se jen diky Boží ochraně nestalo), vyvstane před očima Boží soud. Ale v témž okamžiku mi přišel na mysl i vers:

„...že má záruka se mnou je,
v tom je moje naděje...“

Jak zvuk varhan zněl ve mně: „Má záruka!“ Kéž v životě i v smrti víme jen o Něm! – o Pánu Ježíši Kristu – své nepohnutelné „přesné záruce“!

W. B.

Zachráněn jako skrz oheň

Nedávno jsem šel kolem svahu, na kterém kdysi stál velký, krásný dům.

Nyní z něho stojí jen cihlový komín, kolem je spáleniště. Jsou zde rozházeny kusy nezničitelných hmot, „zkušených ohněm“. Zastavil jsem se na chvíli a přemýšlel.

Jak to bude, když i nás život bude „zkušen ohněm“ dle 1K 3:16–15? Někdo bude stát jako tento osamělý komín (bezpečně na Kristu – skále) uprostřed trosek života. Bude tomu tak při mně nebo při Tobě? Dřevo, seno, strniště bude spáleno, a jenom práce charakteru zlata, stříbra a drahého kamene projde žarem ohně k odměně. Některí projdou zkouškou jako člověk, vytažený ze svého hořícího domu. „Jaká to milost, on je zachráněn!“, zvoláme. Ano, zachráněn, avšak „tak, jako skrz oheň“.

Když Pán bude odměňovat za prožitý život, vyjmě z něho všechny prázdnoty. Kolik roků nebo měsíců – snad jenom dnů – zůstane ohodnoceno z celého našeho života na této zemi? Pak se ukáže, že někteří „první“ jsou poslední a ti „poslední“ na zemi jsou první v nebesích.

Pomalu jsem odcházel od spáleniště a přemýšlel, jak já obstojím ve zkoušce ohněm...

O. S.

LOTOVÁ ŽENA

Ked' sa Abrahám dozvedel, že Lot je v zajati kráľov Sodomy a Gomory, stíhal ich a vyslobodil Lotu „a tiež i ženy i ľud“. Kto boli tie ženy, Biblia nehovorí, môžbyť Lotova žena, dcéry, alebo služky sodomské. Prvý výrok o Lotovej žene, ktorej meno nepoznáme, máme pri návštive anjelov, keď prišli, aby posúrili rodinu zo Sodomy, určenej na záhubu. Kto bola, z akého pokolenia a rodu, aký mala život a charakter, ako sa volal, o tom Pismo mlčí. Všetky správy sú zhruňté do slov „a jeho žena sa ozrela idúc za ním a obrátila sa na soľný stĺp“. No predsa jej musíme venovať pozornosť, lebo je napisané žeravými slovami prstom Božím **PAMATAJME NA LOTOVU ŽENU!** To je všetko, čo máme onej v Biblia.

Vieme o spore, po ktorom Abrahám dal Lotovi prednosť voľby územia, vieme, ako sa Lot priblížil k Sodome a napokon sa v nej usadil, medzi ľudmi, o ktorých je napisané, že boli zli a hriešni, veľmi hrešili proti Hospodinovi". Lot mal v meste čestné postavenie, už i preto, lebo bol pribuzný mocného Abraháma, ktorý vytiahol Sodomu z elamitského zajatia. Kým Peter hovorí o Lotovi ako o spravodlivom a majúcom spravodlivú dušu, strápení bezuzdným životom Sodomanov, Lot predsa akosi privrel oči nad bezbožnosťou mesta, oženil sa so ženou zo Sodomy a súhlasil s výdajom jeho dcér za Sodomanov.

Pre svoju ohavnosť bola Sodoma určená na záhubu, ale kvôli Lotovi pokušal sa Abrahám vyjednavať s Bohom o záchrane mesta. Keby tom bola čo len desať spravodlivých, mesto bude uchované, povedal Boh. Jediným zjavne spravodlivým človekom v Sodome, hoci jeho spravodlivosť stala sa pre jeho kompromisnicivo neúčinnou, bol Lot. A tak dvačaľa anjeli prišli vyslobodiť Lotu a jeho rodinu. Večer trávili spolu a Lotova žena bezpochyby mala účasť na preukázanej pohostinstve. Skoro ráno na druhý deň vyzvali Lotu a jeho rodinu, aby vysli z mesta, ale im sa nechcelo opustiť jeho prepych a radosti a hriech, a tak ich museli z mesta vyiesť temer násilim.

Správa o tragédii je stručná. Ako padala na mesto sira a oheň, Lotova žena sa ozrela naspat. V zemiach Orientu bývalo zvykom, že ženy kráčali v určitej vzdialenosťi za svojimi mužmi. Ako zaošala, bola táto žena zachvátená výparmi sýry a obalená soľou. Zahynula na mieste, na ktorom stála. Stala sa pomníkom neveriacej duše, v zemi pustej a bezbožnej. Ozrela sa späť, lebo jej prišlo ľuto opustiť mesto a jeho požitky. Musela ho opustiť, lebo bola prinutená, ale všetko, čo Sodoma predstavovala, bolo hluboko v jej srdci. Po celý čas, čo tam žila, sodomský bezuzdný život presiakol jej dušou, až tak veľmi, že keď anjel vysloboditeľ chcel ju vytiahnuť pred anjelom sudcom, nemohla byť zachránená. V tom pohľade naspat do Sodomy bola lútost nad všetkým, čo opúšťala kvôli neznámej budúcnosti. A zatiaľ slaný vzduch zbieľil jej telo na mramor, „priroda jej urobila naraz hrob i pomník“. Zmenila sa na soľný stĺp a v tomto slove máme symbol pre charakter ako i pomník pre budúcnosť človeka. Soľný stĺp je obrazom nejednej ženy i dnešnej doby. Všetko to sladké v srdci ženy zmení sa na soľ a horkosť pre život

aký viedie. Miesto ženy máte iba soľný stĺp. V Sodome Lotova žena žila v prostredí požitku, a pri tom bola mŕtva. Ako manželka spravodlivého muža mala výhliadky na dôstojnosť, ale sodomský životný štýl udusil jej dušu. A keď potom varcovanie Božie zaznievalo aj do jej uší, mohla ho počuť, ale nedbala ho. Sodoma bola jej celým životom.

Ked' Pán hovorí o svojom Druhom prichode, ilustruje podvrátením Sodomy a Gomory a výtrhnutím Lotu vyslobodenie svojich z katastrofy, ktorá postihne bezbožný svet a varuje veriacich, aby pamätali na Lotovu ženu, aby neotáľali, nehľadeli späť a nemuseli zahynúť. Ako ľud očakávajúci svojho Pána nemáme hľať späť, ale nahor, lebo sa priblížilo naše vykúpenie.

„Pamätajte na Lotovu ženu!“ Jeden čin Márie, keď rozbiela alabastrovú nádobu so vzácnu masťou, zaistil jej večnú pamiatku, takisto jeden tragickej čin Lotovej ženy urobil ju priopienkou, ale akou odlišnou! Aké vázne pre všetkých, čo kážu i posúhajú evanjelium. „Zachráň svoju dušu, neozri sa... aby si nebol zahladený!“ sprac. -mk

hlad v zemi SERIÁL

Izák 2

„A povstal v zemi hlad mimo tamtoho prvého hľadu, ktorý bol za dňov Abrahámovych a Izák odišiel k Abimelechovi, kráľovi Filištínov, do Gerára“ (1M 26:1).

V časoch prvého hľadu doplnil naň Abrahám odchodom do Egypta a tým, že sa tam dopustil „poloprávdy“, čím tam zanechal zlé svedectvo o sebe a svojej rodine. Osiel tam podľa svojej vlastnej vôle a nepýtala sa Hospodina. A ako si bude v dňoch hľadu počínať jeho syn Izák?

Pán Boh Izákovmu preukázal milosť, keď sa mu ukázať a varoval ho pred odchodom do Egypta. Mal zostať v blízkej zemi, ktorú Hospodín zasľúbil potomstvu Abrahámovmu. Izák poslúchol. No predsa – dopustil sa podobného hriechu ako jeho otec.

„Ale mužovia tohto miesta sa pytali po jeho žene a vraveli: To je moja sestra. Lebo sa bál povedať: Moja žena. Aby ma vraj nezabilí mužovia tohto miesta pre Rebeku, lebo bola krásneho vrozrenia“ (1M 26:7).

Podobne, ako v prípade jeho otca, i teraz vysla pravda čoskoro najavo s podobnými následkami. Jeho klamstvo bolo odhalené a Izák sa našiel v úzkych.

Nachádzame tu stupňovanie chyby v druhej generácii. Ak prvú generáciu predstavuje Abrahám, ktorý sa dopustil poloprávdy, tak druhú generáciu predstavuje Izák, ktorý sa dopustil klamstva. Obaja zo strachu. Vidime tú podobnosť chyby a jej stupňovanie v druhej generácii. A čo tretia generácia? Tú predstavuje chytrák Jakob, no a štvrtú jeho synovia – Jozefovi bratia, ktorí priviedli klamstvo k dokonalosti.

GERARA

Aké je to dôležité, aby sa všetci veriaci ľudia a najmä rodičia chránili akéhokoľvek hriechu! Pretože je tu pravdepodobnosť jeho stupňovania pri deťoch prvej i ďalších generácií. Táto pravda platí najmä pre skryté, tajné hriechy.

Istého brata hostili v jednej rodine jedlom, ktoré mu neveľmi chutilo. Bolo na ňom vidieť, že sa s ním trápi. Hostiteľ povedal:

„Brat, však to nemusíš jest, keď ti to nechutí!“

Ten rozhodne odvetil:

„Musím to zjesť, lebo ja mojim deťom prikazujem, aby zjedli všetko z taniera, ako ja a mamička.“

„No však to tvoje deti nebudú vidieť, že to nezješ,“ povedal na to hostiteľ.

„To nevadí,“ povedal host, „no moje napomienanie detí by stratilo moc a účinok, keby som to teraz všetko nejedol.“

Pravdivosť – opravdovosť má v našom živote väčší význam a dosah, než si myslíme. Platí to najmä v pedagogickom procese. Zbytočne učiteľka, ktorá sama fajčí, vykladá deťom o škodlivosti fajčenia, nemá to na nich výchovný účinok. Zbytočne rozvedený (vlastnou vinou) učiteľ vykladá niečo o morálke. Aj keď to deti o ňom nevedia, že zlyhal, jeho vyučovanie nemá účinok. A tým viac to plati o vyučovaní v cirkvi. I tam sa ozve názor mladých: „Kto nám má čo povedať?!“ A tá otázka nezná v tom zmysle, že už všetko vedia, ale tak, že kde a kto je ten, čo im môže hovoriť o svätosti a zároveň ju i prakticky dokazuje.

Taká je skutočnosť, že nová generácia si iba pomaly osvojuje klady staršej generácie, ale jej zápory preberá okamžite a spontánne. To je vplyv starej prirodenosti človeka, ktorá je zviazaná s jeho telom, je to prirodzený sklon každého.

Otecko, to, čo robíš dobre, sa tvoj syn postupne môže naučiť, ale to, čo robíš zle, si tvoj syn osvojí hneď a ľahko. A mamička s dcérkou sú na tom podobne.

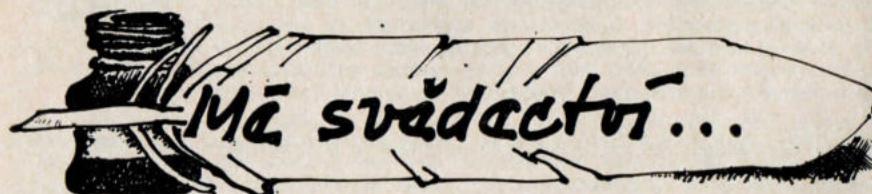
Až príliš výrazne vidíme tieto skutočnosti v Božom diele. Kde sa podela kvalita bratov spred 50 a viac rokov, ktorí zanechali svoju rodnu zem a prišli nám zvestovať Božie Slovo v čistote a potvrzovali jeho moc svätošťou svojho života? Kde je horlivosť zakladateľov zborov, ktorí misijné pracovali na našom území a pravidelne konali návštěvy na miestach, kde bolo zasiate Slovo? Nemali problém podľa potreby zmeniť bydlisko a nastáhovať sa tam, kde to Božie dielo vyžadovalo. Pozorujeme, že tomu dobrému sa od nich ľahko učíme, hoci pri ďaleko vyššej životnej úrovni.

Ale beda, že si ďaleko viac osvojujeme pasivitu. To dobré sa získava v ľahkých osobných bojoch, to horšie sa osvojuje ľahko, bez námahy, lebo je nám to prirodzené.

Nás Boh občas zosiela hlad na zem. Čaká pritom na naše reagovanie. Ohčas zadrží príval požehnania, dovolí nepriateľovi rozosiať burinu sváru a roztržiek. Pôjde me do Egypta, kde ie kľud a modlárská bezpečnosť? A či k bližším Filištíncom, ktorých hlavnou snahou je zaspäť studne pravého biblického poznania práctne vykonaných našimi otcami vo viere, ktoré sme my zdedili (1M 26)?

Božia milosť Izáka zachránila, vyviedla ho zo stredu Filištínov bez úmy. On sa stal z Božej milosti tým patriarchom, ktorého menom sa predstavoval Boh. Ai nám len Božia milosť môže zabezpečiť ochranu pred pádom v čase hladu a od akéhokoľvek duchovného úpadku v ľahkých skúškach. Len chodíme po Jeho cestách.

-ik-

Do redakcie či administrácie našeho časopisu nám dochádzí kromě „úředních sdelení“ také dopisy, ktoré nás zvlášť potiesia. Čtenári nám v nich písia o svých zkušenosťach výri, o svém setkáni s Pánom Ježišom. Máme radost

z takových dopisov a rádi uverejníme zkušenosť tých, ktorí se znovuzrodili. Teď následuje pribeh z jednoho dopisu...

Já pochádzam z katolické rodiny a manželka náležela za svobodna se svými rodiči k Československej církvi. Ještě jako svobodní jsme navštívili mého strýčka a tetu, kteří nám svědčili o Boží lásce a to zcela jinak, než jsme to slychali ve svých kostelích. Jejich víra byla na nich vidět a navíc nás usvědčovali svými zvláštními zkušenostmi. Oba byli horliví křesťané a velice si oblíbili mou manželku. Navštívili jsme je vícekrát a vždy jsme se mezi nimi cítili dobře. Jistě oba za nás prosili na modlitbách. Já jsem měl své představy o křesťanství i názor na vyzývání k obrácení ke Kristu. Byl jsem sice časem ochoten se „vydat Pánu“, ale ne veřejně – to mi připadalo velice trapné a nevhodné.

Bylo to právě na Silvestra v roce 1949, kdy jsem šel sám na shromáždění. Bylo v něm mnoho proslovů, zpěvů i osobních svědeců. Dlouhou dobu jsem se zaměstnával pravým smyslem často používaných pojmu „spasení“, „znovuzrození“, „obrácení“ a pod. Styděl jsem se těch zkušenějších ve víře zeptat a přiznat, že nevím, o co skutečně jde. Program pokračoval a byl jsem velice rád, že mohu být přítomen. Pak došlo k vybíráni hesel – novoročních veršíčků pro každého na nastávající rok. I já jsem si vzal pro sebe, manželku i dcerku. Když jsem pak četl ten svůj, nemohl jsem ani věřit tomu, co jsem obdržel. „Páni, co já mám činit, abych byl spasen? A oni řekli: Věř v Pána Ježiše Krista a budeš spasen ty i tvůj dům“ (Sk 16:30-31). Byl jsem tím tak ohromen, že jsem zpočátku ani nevěděl, že sedím ve shromáždění. Měl jsem pocit hanby, ale současně i radosti. Věděl jsem, že mi to říká sám Pán Ježiš! Byla to nejkrásnější řeč, kterou jsem do té doby slyšel, a nejen řeč, ale i radu.

Když pak na závěr byla výzva, kdo chce vyznat svoji nehodnotu a chudobu, své hříchy a vydat se Spasiteli, vstal jsem a šel dopředu i s ostatními. Bylo mi zcela lhostejně, že tam bylo „našlapáno lidí“. Když jsem se vrátil domů, to již byl Nový rok 1950. Cestou jsem si zpíval a byl jsem tak šťastný, jak dosud nikdy. Jestli mne tehdy někdo ze známých viděl, jak jsem vykračoval domů, pak se asi domníval, že jsem toho Silvestra „oslavoval“ opravdu důkladně.

Po příchodu domů jsem vzbudil manželku, abych ji sdělil, o co jsem dřive v životě přišel a co jsem velikého nalezl v Pánu Ježiši Kristu. Vzpomínám si, že jsme pak oba klekli a chválili Pána za tu nepochopitelnou milost, když má ještě o takové lidi, jako jsem já, takový zájem.

Ten den odpoledne jsme se sešli u nás v kuchyni. Tisnilo se nás v ní asi 16. A tehdy se událo to, co mi sám Pán před několika hodinami slíbil – „budeš spasen ty i tvůj dům“. V tom našem domácím shromáždění se vydala Pánu i manželka. Tak naše radost byla úplná!

Až dosud se z nepochopitelné Boží milosti radujeme. Díky Jemu, že po nás nechce, abyhom něco jen chápali – stejně býchom to cele nepochopili, – ale abyhom si to vširoku prialstnili. Později uvěřila i naše dcera v 16 letech, má věřícího manžela a také jejich obě děti znají již svého Spasitele. Dokonce i naši rodiče náleží Pánu Ježiši. Slovo Boží je Pravda a tu si smíme každý sám spoľahlivo ověřovať na sobě i kolem nás.

Vaši I. a J. Š.

Kde nie je vzostupu mravnej úrovne, tam je vždy nebezpečie zostupu. Svedomie bez čerstvých stimulov môže sa stať necitlivým.

Na záver triumfálnej cesty Marka Twaina, známeho amerického spisovateľa, poriadali na jeho počesť slávnostný banket. Jeho dcéra sa k nemu naklonila a závistlivu mu pošepkala: „Zdá sa, ocko, že ty poznáš každého, okrem Boha.“ Aké hrozné, mat' známost s najväčznačnejšími ľuďmi a pritom nepoznať Boha.

CO KDÝBY PŘIŠEL DNEŠ?

Dvě sestry bydlely samy v domku poblíž velkoměsta. Jedna z nich byla věřící, druhá žila pro svět.

Jednoho večera po návratu ze shromáždění vyprávěla věřící sestra, že ve shromáždění bratří mluvili o příchodu Pána Ježiše.

„Cítila jsem se hrozně, protože jsem celý čas myslela na tebe. Co kdyby Pán Ježiš přišel dnes? Já bych byla vzata, ale ty bys zůstala zde k soudu.“

Sestra jí na to neodpověděla.

Spaly v jednom pokoji. V noci se věřící sestra vzbudila a opět myslela na svou nevěřící sestru. Tiše vstala, šla ke stolu a tam se vkleče za ni modlila.

Druhá sestra se rovněž probudila. Podivila se v šeru do postele své sestry, a když ji tam neviděla, problemslo jí myslí: „Možná, že skutečně si jí Pán Ježiš vzal?“ Rychle vstala, a když uviděla svou klečící sestru na modlitbě, již neváhala, pokleklá vedle ní a odevzdala své srdce Pánu Ježiši. -D. O.

HOMO UNIS LIBRI – Člověk jedné knihy

Chci znát jednu věc – cestu k nebi, jak bezpečně přistát na tom blahém břehu. Bůh sám se blahosklonně snížil, aby mne učil této cestě. Proto sestoupil v Pánu Ježiši sem dolů z nebe.

On to zaznamenal v knize.

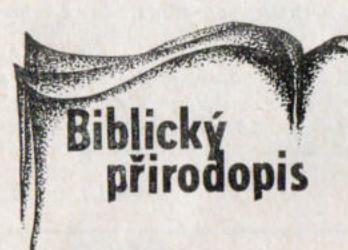
Ó, dejte mi tu knihu! Za každou cenu, dejte mi knihu Boží!

Ted' jí mám, je v ní dostatek známosti pro mne.

Kéž jsem člověkem jedné knihy!

Sedím tu sám s Bohem. V Jeho přítomnosti otevřáram a čtu Jeho knihu za tím účelem, bych našel cestu k nebi.

J. Wesley

ORLÍ HNÍZDO

V Bibli je mnoho ilustrací, v nichž je použito čistých i nečistých zvířat. Možíš například užívá orla jako pozoruhodný obraz Božího milostivého jednání se svými dítkami.

„Jako orlice ponuká orličátek svých, sedí na mladých svých, roztahuje křídla svá, hér je a nosí je na křidlech svých. Tak HOSPODIN...“ (5M 32:10-11).

Orel staví své hnízdo na nepřístupných útesech, vysoko nad okolní krajinou. Užívá haluzí a tuhých, dlouhých trnů, které tvoří pro jeho mláďata elasticke,

pohodlné lůžko, když dorůstají v statné mladé ptáky. Ale jeho mateřský cit ho učí neomylně, že není dobré, aby měla takové bydlení napořád; nikdy by se nenaučila létat, kdyby nebyla vyhozena z hnizda. Proto rozvrátá hnizdo, až ostré špičky trnů a tvrdých větví činí další pobyt v hnizdě nemožným. Potom starý vystří jedno orliče po druhém ven do volného prostoru, aby je donutili upotřebit křídla. Při pádu orliče kříčí hrůzou a mává blázivě křídly. V pravý okamžik se vrhá orlice pod namáhající se mládě a zanese je šťastně zpět do bezpečí v hnizdě.

Pravděpodobně není Božího dítka, které by v některém úseku života neprošlo touto zkušeností. Jak rádi bychom dali přednost sezení v klidu a pohodlí. Zapomínáme, že jsme poutníci na cestě, že zde není místa, na něž bychom mohli odpočívat (Mt 2:10 - Šrámek, Králičí: není sídlem). Jako Abraham, Izák a Jakob máme hledat zemi, a v duchovním smyslu bydlíme a máme bydlet ve stanech jako oni (Žd 11:9-10). Každý z nás potřebuje být občas vyrušen z klidu, abychom byli nuteni cuvit svá duchovní křídla, svoji víru v Boha. Něco se přihodí, co nás „vyklopí z hnizda“, uvrhne nás do nečekaných, neznámých okolností. Dno „hnizda“ se nám ztrácí pod nohami, máme pocit, že padáme do prázdného prostoru a ve své úzkosti voláme hlasitě o pomoc. Pak nám milostivý Bůh řeptá: O, malé víry, proč jsi pochyboval? a objevíme v radostném překvapení, že Jeho perutě byly vždy pod námi a proto nikdy nemůžeme spadnout mimo jejich dosah a ochranu.

Tato lekce stojí za úzkost srdce, kterou jsme prošli. Ve chvílích, kdy procházíme touto zkušeností, můžeme si říci: „Co jsi skleslá, má duše? Očekávej na Boha, vždyť Ho ještě vyznávat budeš“ (Ž 42:11 - Dr. J. Z.). Mnozí mladší i starší věřící projdou otřesem, který lze přirovnat k zážitku mladého orla. Je to zkouška opravdovosti jejich víry. Poznávají, co to znamená být zbaven vnější pomoci; co to znamená, že-li rozbit starý život a člověk uveden zpět k základům křesťanské víry. Zjeví se jím Boží skutečnost, Jeho osobní láska k němu a Jeho něžná péče o ně. A ve chvílích, kdy se vzpamatovávají ze své zkoušky, v hřejivém bezpečí na Božích perutích, prohlásí z hloubi srdce: Ted' znám Boha tak, jak jsem Ho předtím neznal. Byla to bolestná zkouška, ale radost a potěšení, které plynou z poznání Jeho, jsou tak nádherné, že se v mé srdci ozývá skoro právni po opakování tohoto prožitku. Přišel jsem s Rut, abych pod Jeho křídly doufal (Rt 2:12), nyní jsem však poznal utěšenou bezpečnost Jeho věčných ramen ve zkoušce (5M 33:27).

připr. D. Z.

POZNAMKA k článku na straně 115:

Drevo, sena, slama, hovoria obrazne o veciach tela – veci urobené vo vlastnej sile, vôle, pre svoje vlastné uspokojenie a kvôli mienke ľudi. Niektoré z nich sa môžu zdať ľuďom veľmi príťažlivé a trváce; pred Bohom sú všetky bezcenné a hodia sa iba na to, aby boli spálené Jeho ohňom.

Zlato, striebro a drahé kamene odolajú skúške ohňom. Zlato v Bibli symbolizuje božkost, veci Božie. Striebro je symbolom vykúpenia v Kristu Ježišovi. Drahé kamene sú iste vo vzťahu k vzácnnej stavbe, ktorá má mať veľkú a trvalú hodnotu; veriaci sú nazvaní „živími kameňmi“, ktoré sa budujú v duchovný dom (1Pt 2:5).

Dňa 2. 9. 1979 po dlhej a ťažkej chorobe Pán si povolal k sebe vo veku 70 rokov našu milú sestru Máriu Jozefínyovú zo Zvolena - Môťovej. Pamäala na svojho Stvoriteľa vo dňoch svojej mladosti a aj napriek dlhej chorobe chodila verne s Pánom celých 54 rokov. V posledných chvíľach života v bolestiach si priala zomrieť a byť s Pánom, čo bolo pre ňu vyslobodením.

Na pohrebe slúžili bratia Azor a Ľarnovický.

Tak jsme ho znali až do konca, jeho úsměv na tváři prozrazoval hluboký pokoj a radost, které vládly v jeho srdci.

Bratr JOSEF HUŠT byl jako dítě z evangelické rodiny zasažen v kostele versem: „Aj, prijdu brzy. Drž se toho, co máš, aby žádný nevzal tvé koruny“. Tento verš ho probudil k živému zájmu o slovo Boží, v némž našel svého osobního Spasitele, Pána Ježiše Krista. S Pánem chodil po celý život, ostrihal Jeho slovo a nestyděl se za Něho, i když procházel mnohým protivenstvím. V jeho rodinném domku se scházela sbor opravdových kresťanů, kde mnozí uvěřili a k jeho velké radosti i celá jeho rodina. Sboreček v Prlově neopustil do poslední chvíle. V tichosti a trpělivosti očekával, až si ho Pán povolá do svého domova. Stalo se tak 29. 6. t. r. Bratr Húšt se dožil 87 let.

V. P

Dne 5. 7. 1979 odvolal nás Pán do nebeského domova sestru FRANTISKU VAVROCHOVOU z Kdyně u Domažlic ve věku 66 let. Sestra před léty uvěřila v Pána Ježiše a byla Jeho věrnou služebnicí. Všude, kde se stýkala s lidmi, svědčila o Pánu a pomáhala svým praktickým smyslem pro lásku k blížnímu. Její svědectví a příkladný život nevyněl naprázdno. Ti, kdož na její svědectví uvěřili a všichni, s nimiž měla obecenství, rádi na ni vzpomínají a jsou za ni Pánu vděční.

St.

Sestru ANNU VYDROVO尤 si k sobě povolal Pán dne 24. 7. 1979. Od 40. roku svého života náležela Pánu Ježiši, o kterém v celém okoli svědčila. Byla tichou, skromnou a laskavou ženou. Přes chatrné zdraví ráda pomáhala a laskavým slovem potěšila. Měla jistotu: „Pán je se mnou!“ Proto tiše nesla veškerou bolest a životní zkoušky, které vrcholily v tělesném utrpení před odchodem k Pánu. Šest dní po dovršení svých 87. narozenin byla odvolána do nebeského domova. Na milou sestru všichni z plzeňského sborečku s úctou, láskou a vděčností vzpomínají.

St.

V Ostravě si dne 14. 7. t. r. po těžké nemoci povolal Pán do své slávy milou sestru FILOMENU PANÁČKOVOU ve věku 77 let. V Pána Ježiše Krista uvěřila ve svých 47 letech. Procházela těžkými zkouškami, ale Pán ji byl nejlepší oporu a silou. Věrně Ho následovala a těšila se na setkání s Ním.

V. B.

